ePublishing

Byzantina Symmeikta

Vol 13 (1999)

SYMMEIKTA 13

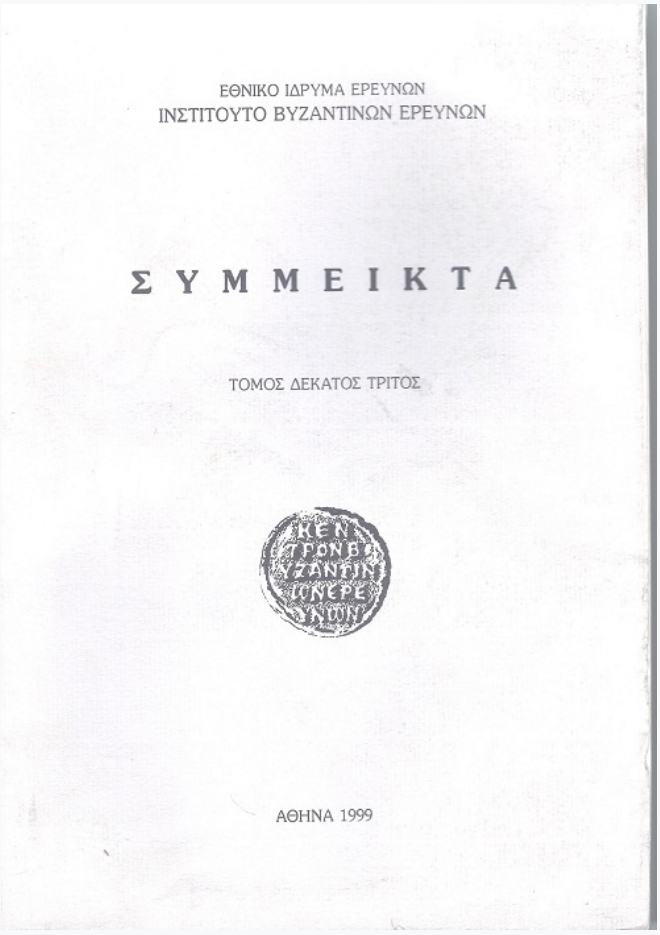
ΕΘΝΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΕΡΕΥΝΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

Σ Υ Μ Μ Ε Ι Κ Τ Α

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΑΘΗΝΑ 1999

Οι περιπλανήσεις του Αλάριχου στη Βαλκανική (395-401) και η απαρχή του ανταγωνισμού Ανατολής-Δύσης

Σοφία ΠΑΤΟΥΡΑ

doi: 10.12681/byzsym.858

Copyright © 2014, Σοφία ΠΑΤΟΥΡΑ

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0.

To cite this article:

ΠΑΤΟΥΡΑ Σ. (1999). Οι περιπλανήσεις του Αλάριχου στη Βαλκανική (395-401) και η απαρχή του ανταγωνισμού Ανατολής-Δύσης. *Byzantina Symmeikta*, *13*, 23–47. https://doi.org/10.12681/byzsym.858

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 25/01/2026 15:10:13

Σοφια Πατουρα

Οι Περιπλανησεις Του Αλαριχου Στη Βαλκανικη (395-401) Και Η Απαρχη Του Ανταγωνισμου Ανατολης-Δυσης

«Θα σιωπήσω σε ό,τι αφορά τον βασιλιά Αλάριχο ο οποίος τόσες φορές ηττήθηκε και παραδόθηκε με τους Γότθους του και κάθε φορά απελευθερωνόταν πάλι»[1]. Αυτόν τον βαρύ υπαινιγμό διατυπώνει ο Ορόσιος για την αυτοκρατορική πολιτική προς τον γότθο ηγεμόνα Αλάριχο, όταν αναφέρεται στις σχέσεις Αυτοκρατορίας και Γότθων κατά τα χρόνια που προηγήθηκαν της άλωσης της Ρώμης, αποσιωπώντας, καθώς ο ίδιος λέει, τις λεπτομέρειες. Με την παραπάνω φράση, ο λατίνος ιστορικός ενοχοποιεί σαφώς την αυτοκρατορική πολιτική κατά την κρίσιμη δεκαπενταετία του οξύτατου ανταγωνισμού Ανατολής-Δύσης, σε αντίθεση με όσα θετικά διατυπώνει για την πολιτική του Θεοδόσιου απέναντι στους Γότθους. Ο ποταμός Frigidus κατά τον Ορόσιο, γνώρισε δύο στην πραγματικότητα ήττες: εκείνη του σφετεριστή Ευγένιου και εκείνη των βαρβάρων αφού οι βαριές τους απώλειες οδήγησαν σε σημαντική μείωση της δύναμής τους[2].

Οι παρατηρήσεις του Ορόσιου δίνουν σαφέστατα το στίγμα της μετάλλαξης που επήλθε στις σχέσεις Αυτοκρατορίας-Γότθων. Η έντονη ιδεολογικο-πολιτική

1. Orosius VII 57.1.

2. Orosius, VII 35.19. Πρβλ. Κλαυδιανός, *Paneg. de sexto consulatu Honorii Augusti*, στ. 218-225, στο έργο *Claudii Claudiani Carmina*, έκδ. Th. Birt, Monumenta Germaniae Historica Auctores antiquissimi (MGH Aa), τόμ. 10, 243. Πρέπει ωστόσο να επισημανθεί ότι η συγκεκριμένη σκληρή μεταχείριση των Γότθων είχε υιοθετηθεί κυρίως από τους στρατηγούς και όχι από τον Θεοδόσιο προς τον οποίο, άλλωστε, είχαν από πολύ νωρίς εκδηλώσει την αντίθεσή τους για τη διαλλακτική και φιλειρηνική του πολιτική απέναντί τους (βλ. H. Wolfram, *History of the Goths*, Berkeley - Los Angeles - London 1990, 138 και κυρίως Σοφία Πατούρα, Η εγκατάσταση των Γότθων στη Θράκη και οι πρώτες στρατιωτικές αντιδράσεις, *Σύμμεικτα* 10, 1996, 241-267).

αντίθεση, που ευρύτατα είχε εκδηλωθεί στους κόλπους της μιας και ενιαίας Αυτοκρατορίας την εποχή κυρίως του Θεοδόσιου αναφορικά με την αντιμετώπιση των Γότθων, πήρε τη μορφή ανοικτής πλέον σύγκρουσης των δύο μερών της ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, όπου, όμως, η παρουσία των Γότθων και του αρχηγού τους Αλάριχου προσέδωσαν σ' αυτή νέο περιεχόμενο. Η σταδιακή εξέλιξη των σχέσεων Αυτοκρατορίας-Γότθων και η διαφοροποίηση του ρόλου των τελευταίων μέσα σ' αυτή διαγράφεται θαυμάσια στις «Ιστορίες» του Ορόσιου, ο οποίος στη διαδρομή του έργου του περνά δειλά-δειλά από την παραδοσιακή αντίθεση «Ρωμαίοι-Γότθοι» για να καταλήξει σε μια πολύ σημαντική μεταμόρφωση της εικόνας τους, στην οποία οι Γότθοι εμφανίζονται πλέον ως σύμμαχοι και σχεδόν ομότιμοι των Ρωμαίων[3].

Η πρώτη δυναμική εμφάνιση του Αλάριχου στο προσκήνιο της πρώιμης γοτθικής ιστορίας γίνεται το 395[4] μετά την ήττα του σφετεριστή Ευγένιου από τα στρατεύματα του Θεοδόσιου στα οποία συμμετείχαν και 20.000 περίπου γότθοι φοιδεράτοι. Πολλοί σύγχρονοι ερευνητές μιλούν για εξέγερση ή επανάσταση του Αλάριχου[5], αμέσως μετά το θάνατο του Θεοδόσιου, βασισμένοι στο γνωστό χωρίο του Ζώσιμου, *στασιάζοντα καὶ ἀλλοτριώσαντα τῶν νόμων ἑαυτὸν ἐθεώρησεν Ἀλάριχον (ἠγανάκτει γὰρ ὅτι μὴ στρατιωτικῶν ἡγεῖτο δυνάμεων ἀλλὰ μόνους εἶχε τοὺς βαρβάρους, οὓς Θεοδόσιος ἔτυχεν αὐτῷ παραδοὺς ὅτε σὺν αὐτῷ τὴν Εὐγενίου τυραννίδα καθεῖλε), τότε τοίνυν ἐσήμαινε δι' ἀπορρήτων αὐτῷ προσωτέρω τοὺς σὺν αὐτῷ βαρβάρους ἢ ἄλλως σύγκλυδας ὄντας ἐξαγαγεῖν, ὡς ἑτοίμων ἁπάντων εἰς ἅλωσιν ἐσομένων*[6]. Ωστόσο, ο ίδιος ο Ζώσιμος αναφέρει σε προηγούμενο σημείο του 4ου κεφαλαίου ότι ο Στιλίχων (*στρατηγὸς τοῦ παντὸς στρατεύματος*) κράτησε το αξιόμαχο τμήμα των στρατευμάτων κοντά του, ενώ επέτρεψε στο *ἀπεσκληκὸς καὶ ἀπόβλητον* ν' αποχωρήσει για την Ανατολή[7]. Στη συνέχεια αναφερόμενος στις προ-

3. Suzanne TEILLET, *Des Goths à la nation gothique. Les origines de l'idée de nation en Occident du Ve au VIIe siècle*, Παρίσι 1984, 139-143.

4. Το όνομα του Αλάριχου, ως αρχηγού μιας πολυεθνικής ομοσπονδίας που νικά τα ρωμαϊκά στρατεύματα στον ποταμό Έβρο και στη συνέχεια περικυκλώνεται και ηττάται από το στρατηγό της Δύσης Στιλίχωνα, εμφανίζεται στην περιγραφή των γεγονότων του φθινόπωρου του 391. Είναι η πρώτη φορά, μετά το 382, που παραβιάζεται η συνθήκη ειρήνης Θεοδόσιου-γότθων φοιδεράτων (βλ. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟς, *De bello Pollentino sive Gothico*, στ. 524 κε. και *Paneg. de sexto cons. Hon. Aug.*, στ. 107-108, MGH Aa 10, 278 και 239 αντίστοιχα. ΖΩΣΙΜΟς, *Ἱστορία Νέα* Δ, 561-5, έκδ. F. PASCHOUD, *Zosime Histoire Nouvelle*, τόμ. II[2], 1979, 325. Πρβλ. *PLRE* II, 44 και WOLFRAM, *ό.π.*, 136-137).

5. WOLFRAM, *ό.π.*, 140, E. STEIN, *Histoire du Bas-Empire* I[1], Paris 1959, 228 και P. HEATHER, *Goths and Romans* 332-489, Οξφόρδη 1991, 193.

6. ΖΩΣΙΜΟς Ε, 5, 4, *ό.π.*, τόμ. III[1], Παρίσι 1986, 11.

7. Στο ίδιο, Ε, 4, 2, 220, *ό.π.*, τόμ. III[1], 10.

θέσεις των ισχυρών ανδρών Ανατολής και Δύσης –Ρουφίνου και Στιλίχωνα– αμοιβαία εχθρικές και υπονομευτικές, αποκαλύπτει την ήδη εκδηλωθείσα έχθρα των δύο ανδρών[8]. Τόσο η μαρτυρία του Ζώσιμου όσο και τα γεγονότα που αναφέρονται στη συνέχεια στις σχέσεις των δύο ανδρών, μας επιτρέπουν να υποθέσουμε ότι ο Αλάριχος όχι μόνο δεν επαναστάτησε ενόσω ακόμη βρισκόταν στη Δύση, αλλά πήρε το δρόμο της επιστροφής επικεφαλής των ανδρών του με την ανοχή ή την παραίνεση ακόμη του ίδιου του Στιλίχωνα. Σ' ενίσχυση της παραπάνω υπόθεσης μπορεί κανείς να επικαλεστεί δύο ακόμη στοιχεία: α) η αποχώρηση του γότθου ηγεμόνα από τη Δύση έγινε το Φεβρουάριο του 395[9], μετά δηλαδή το θάνατο του Θεοδόσιου και όχι αμέσως μετά τη νίκη του (Σεπτέμβριος του 394) επί του σφετεριστή Ευγένιου, όπως θα ήταν φυσικό εάν ίσχυαν τα όσα επικαλείται ο Ζώσιμος για δυσαρέσκεια του Αλάριχου και αγανάκτησή του για τις βαρειές απώλειες των ανδρών του, και β) μολονότι ο Στιλίχων θα μπορούσε να ενσωματώσει εύκολα τους αποδεκατισμένους φοιδεράτους γότθους στο στρατιωτικό του σύστημα και να ενισχύσει ταυτόχρονα τις δυνάμεις του, εν τούτοις δεν προέβη σε παρόμοια ενέργεια, έχοντας προφανώς κατά νου άλλα, επωφελέστερα για τον ίδιο, σχέδια.

Τα πρώτα σύννεφα έχουν ήδη σκεπάσει τις σχέσεις των δύο ισχυρών ανδρών Ανατολής και Δύσης γύρω από την επιτροπεία των υιών του Θεοδόσιου και τη διεκδίκηση των διοικήσεων Δακίας και Μακεδονίας, ενώ οι ενέργειες αμφοτέρων στρέφονται σαφέστατα εναντίον αλλήλων[10]. Ο Στιλίχων δίνει, ίσως, σιωπηρά το πρά-

8. *Καὶ ταῦτα διαθείς, ἔχων τε πρὸς 'Ρουφῖνον ἐγκότως οἷα δύναμιν αὐτῷ ἀντίρροπον κατὰ τὴν ἑῴαν ἔχειν βουλόμενον, ὡς 'Αρκάδιον ἱέναι διενοεῖτο, διαθεῖναι κατ' ἐξουσίαν καὶ τὰ κατ' ἐκεῖνον ἐθέλων· ἔλεγε γὰρ ἐπιτετράφθαι παρὰ Θεοδοσίου τελευτᾶν μέλλοντος τὰ κατ' ἄμφω τοὺς βασιλέας ἔχειν ἐν πάσῃ φροντίδι. Τούτων ο 'Ρουφῖνος αἰσθόμενος ἐκ πάσης ἐβουλεύετο μηχανῆς ἐκποδὼν γενέσθαι τῆς Στελίχωνος ἐπὶ τὴν ἑῴαν ὁρμῆς, καταλῦσαι δὲ οὐδὲν ἧττον καὶ ἀσθενεστέραν τὴν οὖσαν 'Αρκαδίῳ στρατιωτικὴν δύναμιν καταστῆσαι* (ΖΩΣΙΜΟς Ε, 4, 3, *ό.π.*, III[1], 10).

9. Στο ίδιο Ε, 5, 4-5, *ό.π.*, III[1], 11· ΚΛΑΥΔΙΑΝΟς, *In Rufinum* II, στ. 36, *Paneg. de sexto cons. Hon. Aug.*, στ. 483-484 και *De bello Pollentino sive Gothico*, στ. 164-165 και 177-193, MGH Aa 10, 35, 252 και 266 αντίστοιχα· ΦΙΛΟΣΤΌΡΓΙΟς, *'Εκκλ. 'Ιστορία* XII, 2, εκδ. J. BIDEZ [=F. WINKELMANN, Philostorgius, *Kirchengeschichte*, Βερολίνο 1981, 140]. Πρβλ. HEATHER, *ό.π.*, 201.

10. *Ὅτι οἱ παῖδες Θεοδοσίου ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔστησαν, ... τὸ μὲν ὄνομα ἦν τῶν βασιλέων, τὸ δὲ ἔργον τῶν μὲν κατὰ τὴν ἑῴαν 'Ρουφίνου, τὰ δὲ ἑσπέρια Στελίχωνος εἰς ἅπασαν ἐξουσίαν· οὕτω γοῦν οἱ μὲν βασιλεῖς ἐπετάττοντο παρὰ τῶν ἐπιτροπευόντων τὰς ἀρχάς, οἱ δὲ ἐπιτροπεύοντες ἀεὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπολέμουν ὥσπερ βασιλεύοντες, φανερῶς μὲν οὐκ ἐναντίας χείρας καὶ ὅπλα ἀράμενοι, κρύφα δὲ ἀπάτης καὶ δόλου μηδὲν ὑπολείποντες* (ΕΥΝΆΠΙΟς, απ. 62, έκδ. R. C. BLOCKLEY, *The Fragmentary Classicising Historians of the Later Roman Empire, Eunapius, Olympiodorus, Priscus and Malchus, Text, Translation and Historiographical Notes*, Liverpool 1983, 90). Πρβλ. ΖΩΣΙΜΟς Ε, 4, 3, *ό.π.*, III[1] 10 και ΚΛΑΥΔΙΑΝΌς, *In Rufinum* I, στ. 259-267, 297-300 και 314-322, MGH Aa 10, 28-30

σινο φως στους Βησιγότθους του Αλάριχου[11] για επιστροφή στη Θράκη, προσβλέποντας στη δημιουργία προβλημάτων για τον αντίπαλό του Ρουφίνο και στην κατά το δυνατόν μεγαλύτερη εξασθένηση της θέσης του. Η εξέλιξη των γεγονότων δικαιώνει προσωρινά τις προσδοκίες του Στιλίχωνα, αφού οι αποδεκατισμένοι Βησιγότθοι διακόπτουν κατά την επιστροφή τους τη σχέση υποτελείας προς την Αυτοκρατορία και εξεγείρονται. Οπωσδήποτε ο αντίκτυπος της καταστροφικής τους δράσης γίνεται ιδιαίτερα αισθητός στο ανατολικό της τμήμα αφού πλήττονται κυρίως οι επαρχίες της δικαιοδοσίας της, ενώ στόχος των εξεγερμένων Γότθων είναι η ίδια η Κωνσταντινούπολη[12]. Ο Αλάριχος οδηγεί το στρατό του κατ' ευθείαν στις πύλες της αναδυόμενης αυτοκρατορικής πόλης, ενώ ο μεγάλος αντίπαλος του Στιλίχωνα, ύπαρχος του πραιτωρίου Ρουφίνος, αιφνιδιασμένος μεν αλλά οπλισμένος διπλωματικά σπεύδει χωρίς συνοδεία να συναντήσει τον απρόσμενο εχθρό, φορώντας μάλιστα, κατά τη μαρτυρία του ποιητή Κλαυδιανού, γοτθική στρατιωτική στολή[13].

Κατά τη συνάντηση Αλάριχου-Ρουφίνου και στο πλαίσιο της συμφωνίας που συνήφθη μεταξύ τους, θεωρείται πιθανή η απονομή στον γότθο ηγέτη υψηλού στρατιωτικού αξιώματος –ίσως εκείνου του *magister militum per Illyricum*– προκειμένου ν' αποτραπεί ο άμεσος κίνδυνος που απειλούσε την Κωνσταντινούπολη[14]. Βέβαια, αυτή η σπουδαία διπλωματική κίνηση του Ρουφίνου απέδωσε προσωρινά μόνο καρπούς, αφού απομάκρυνε τον κίνδυνο από τη βυζαντινή πρωτεύουσα, γρήγορα όμως απέβη εις βάρος του ανατολικού Ιλλυρικού –των διοικήσεων Μακεδονίας και Δακίας[15]– εφόσον κατά τον προπαγανδιστή του Στιλίχωνα Κλαυδιανό, ο Ρουφίνος επέτρεψε στον Αλάριχο να στραφεί προς τη διοίκηση της Μακε-

11. Ας σημειωθεί ότι ο Αλάριχος ήταν ο μόνος μη ενταγμένος στο σύστημα της Αυτοκρατορίας βάρβαρος ηγέτης μιας από τις συμμαχικές μονάδες που συμμετείχαν στην εκστρατεία εναντίον του σφετεριστή Ευγένιου (*τοὺς δὲ συμμαχοῦντας αὐτῷ βαρβάρους ὑπὸ Γαΐνη ἔταξε καὶ Σαούλ. ἐκοινώνει δὲ τῆς ἀρχῆς αὐτοῖς καὶ Βακούριος, ἕλκων μὲν ἐξ 'Αρμενίας τὸ γένος.* ΖΩΣΙΜΟς, Δ΄ 57₂, *ό.π.* II[1] 326). Είναι αλήθεια ότι εκείνη την περίοδο η Βαλκανική δεν διέθετε καθόλου στρατεύματα διότι το μεγαλύτερο μέρος τους είχε συμμετάσχει στη μάχη του Frigidus. Το γεγονός ότι ο Στιλίχων δεν φαίνεται να θορυβήθηκε από την απόφαση του Αλάριχου να στραφεί με το στρατό του στη Θράκη, μολονότι γνώριζε ότι υπήρχε στρατιωτικό κενό στην περιοχή, καθιστά τη στάση του ύποπτη.

12. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟς, *In Rufinum* II, στ. 26 κ.ε., MGH Aa 10, 35.

13. Στο ίδιο, στ. 70-85, 36-37. Ο Κλαυδιανός αποκαλεί στο σημείο αυτό τον Ρουφίνο *foederis auctor*. Πρβλ. *PLRE* I, 778 και *PLRE* II, 44.

14. WOLFRAM, *ό.π.*, 141.

15. ΖΩΣΙΜΟς Ε, 5, 5, *ό.π.*, III[1], 11.

δονίας[16]. Με τον τρόπο αυτό ο ισχυρός άνδρας της Ανατολής αφενός μεν θα απαλλασσόταν, έστω πρόσκαιρα, από τον βησιγοτθικό κίνδυνο, αφετέρου δε θ' αντέτασσε στις φιλοδοξίες επέμβασης του Στιλίχωνα τους εμπειροπόλεμους Βησιγότθους[17]. Γίνεται φανερό, λοιπόν, ότι εγκαινιάζεται μια νέα πολιτική προς τους Γότθους την οποία προσδιορίζουν πλέον οι σχέσεις των δύο ισχυρών ανδρών Ανατολής και Δύσης. Τα γεγονότα που ακολουθούν το επιβεβαιώνουν, αφού η εξέλιξή τους με πρωταγωνιστή τον Αλάριχο υπαγορεύεται σαφέστατα από τον σκληρό ανταγωνισμό Ανατολής και Δύσης. Ο ίδιος ο γότθος ηγεμόνας μετατρέπεται πλέον σ' ένα σπουδαίο και επικίνδυνο ταυτόχρονα όργανο αυτού του αμείλικτου ανταγωνισμού που εύκολα παραδίδεται από τα χέρια του ενός στα χέρια του άλλου. Στα χρόνια που ακολουθούν ο Αλάριχος βρίσκεται διαρκώς στο προσκήνιο της ιστορίας του Ιλλυρικού σε ρόλους όμως που του αναθέτουν εναλλάξ οι ισχυροί εκπρόσωποι των δύο *partes* της Αυτοκρατορίας και σ' ένα έργο με δραματικό για το ρωμαϊκό κόσμο φινάλε, αφού στο τέλος εξωθείται σχεδόν να εκπορθήσει την αιωνία πόλη.

Όσον αφορά την πρώτη περίοδο της ιστορίας του, δηλαδή της δράσης του στο Ιλλυρικό, θα σταθώ μόνο σε κάποια καίρια σημεία της διαπλοκής των τριών εμπλεκομένων στα γεγονότα της εποχής μερών (Ανατολή-Δύση-Αλάριχος), η ερμηνεία των οποίων μπορεί να μας οδηγήσει άλλοτε σε σαφείς και άλλοτε σε αποχρώσες ενδείξεις των παραπάνω απόψεων.

Η πρώτη σαφής πράξη του ανταγωνισμού Ρουφίνου - Στιλίχωνα εκδηλώνεται στη Θεσσαλία[18], όταν η βέβαιη ήττα του Αλάριχου από τον ενωμένο στρατό του Στιλίχωνα μεταβάλλεται σε αποχώρηση του τελευταίου για την Ιταλία και στην ανεμπόδιστη προέλαση των γοτθικών στρατευμάτων στη νοτιότερη Ελλάδα. Ανεξάρτητα από την αντικειμενικότητα ή μη της μαρτυρίας του Κλαυδιανού[19] για την παρά-

16. Τόσο οι μαρτυρίες των πηγών της εποχής όσο και οι απόψεις των νεότερων ιστορικών, σχετικά με το ανατολικό Ιλλυρικό και τη διοικητική υπαγωγή του, είναι αντιφατικές (βλ. σχετικά V. GRUMEL, L'Illyricum de la mort de Valentinien Ier [375] à la mort de Stilicon [408], *REB* 9, 1951, 28-31 και STEIN, *ό.π.*, I[1], 229 και I[2] σημ. 540).

17. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟς, *In Rufinum* II, στ. 54 κε, MGH Aa 10, 36. Μολονότι ο Κλαυδιανός δεν μπορεί να εκληφθεί ως αξιόπιστη πηγή, η εξέλιξη ωστόσο των γεγονότων και η επιβεβαίωσή τους από άλλες πηγές μας επιτρέπει να τον λάβουμε σοβαρά υπόψη μας.

18. ΖΩΣΙΜΟς Ε, 5, 5, *ό.π.* III[1], 11 (*ἐπὶ τούτοις Ἀλάριχος τῶν Θρᾴκης ἀπανίστατο τόπων, καὶ ἐπὶ Μακεδονίαν προῄει καὶ Θεσσαλίαν, πάντα καταστρεφόμενος τὰ ἐν μέσῳ*).

19. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟς, *In Rufinum* II, στ. 194 κ.ε., MGH Aa 10, 41. Πρβλ. A. CAMERON *Claudian. Poetry and Propaganda at the Court of Honorius*, Oxford 1970, P.G. CHRISTIANSEN, Claudian and the East, *Historia* 19, 1971, 113-120 και Ch. GNILKA, Dichtung und Geschichte im Werk Claudians, *Frühmittelalterliche Studien* 10, 1976, 96-124. Ο HEATHER (*ό.π.*, 202) αμφισβητεί την πληροφορία του Κλαυδια-

δοξη μεταστροφή των πραγμάτων (διαταγή του Αρκάδιου προς τον Στηλίχωνα για άμεση αποστολή στην Κωνσταντινούπολη των ανατολικών στρατευμάτων), τα γεγονότα που ακολούθησαν με κορυφαίο εκείνο της δολοφονίας του Ρουφίνου ενισχύουν την αξιοπιστία της[20]. Μαζί με τα προηγούμενα αποτελούν τους πρώτους κρίκους στην αλυσίδα των εκδικήσεων και αντεκδικήσεων στις οποίες διαδοχικά προβαίνουν οι εκπρόσωποι των δύο *partes*, μια αλυσίδα που δεν θα περιζώσει τον κοινό τους υποτιθέμενο εχθρό αλλά θα περισφίξει και θα συνθλίψει σιγά-σιγά την ενότητα της ίδιας της Αυτοκρατορίας.

Η δολοφονία του Ρουφίνου και η αποχώρηση του Στηλίχωνα στη Δύση επέτρεψαν στον Αλάριχο να δράσει ελεύθερα στην υπόλοιπη Ελλάδα, όπου κατά την κάθοδό του προς την Πελοπόννησο κατέλαβε σχεδόν αμαχητί μεγάλο αριθμό πόλεων[21].

Της ιδιαίτερης προσοχής μας χρήζει, στο σημείο αυτό, η μαρτυρία του Ζώσιμου ο οποίος αποδίδει το πέρασμα του Αλάριχου στην Πελοπόννησο, δια μέσου του Ισθμού, σε προδοσία του ανθύπατου της Αχαΐας Αντίοχου, φίλου και συνεργάτη του Ρουφίνου. Ο Αντίοχος σύμφωνα με όσα του καταμαρτυρεί ο Ζώσιμος, σε συνεννόηση με τον υπεύθυνο για την άμυνα του Ισθμού στρατηγό Γερόντιο, επέτρεψε στον Αλάριχο να εισβάλει στην Πελοπόννησο[22]. Άλλωστε και σε προηγού-

νού περί αυτοκρατορικής εντολής και πιστεύει ότι οι διαμάχες που είχαν ξεσπάσει στους κόλπους του στρατού υπήρξαν η αιτία της επιστροφής των στρατευμάτων της Ανατολής στην Κωνσταντινούπολη.

20. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ, *In Rufinum* I, στ. 318-319 *(impius ille proditor imperii)* και II, στ. 53, MGH Aa 10, 30 και 36 αντίστοιχα. Πρβλ. Em. DEMOUGEOT, Le Préfet Rufin et les Barbares, *Παγκαρπεία, Mélanges Henri Grégoire* (=*Annuaire de l'Inst. de Philologie et d'Histoire Orientales et Slaves* 10, 1950), 185-191. Η Demougeot επιχειρεί στο συγκεκριμένο άρθρο ν'αντικρούσει την άποψη των νεότερων ιστορικών ότι ο έπαρχος Ρουφίνος, εν ονόματι των φιλοδοξιών του και του ανταγωνισμού του προς τον Στηλίχωνα, συμβιβάστηκε με τους βαρβάρους και ιδιαίτερα τον Αλάριχο και πρόδωσε την Αυτοκρατορία. Θεωρεί τις κατηγορίες που του αποδίδουν συκοφαντικές υπερβολές, ενώ χαρακτηρίζει τον ίδιο επιδέξιο, αλλά άτυχο πολιτικό. Ο Th. BURNS (*Barbarians within the Gates of Rome. A Study of Roman Military Policy and the Barbarians, ca. 375-425 A.D.*, Indiana University Press 1994, 153) πιστεύει, επίσης, ότι ο Ρουφίνος δεν είχε άλλη επιλογή προκειμένου ν' αντιμετωπίσει την αναμενόμενη εισβολή του Στηλίχωνα στο ανατολικό Ιλλυρικό, το οποίο από το 392, μετά το θάνατο του Βαλεντινιανού Β΄, είχε παραχωρηθεί στην Ανατολή. Στρατολόγησε, κατά συνέπεια, τον Αλάριχο και τους άνδρες του και τον απέστειλε, μέσω της Μακεδονίας, στη Θεσσαλία για να ελέγξει την προέλαση του Στηλίχωνα.

21. ΖΩΣΙΜΟΣ Ε, 5-6, *ό.π.*, III[1], 11· ΕΥΝΑΠΙΟΣ, *Vit. Soph.* 7, 3, 4 (BLOCKLEY, 94)· ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΟΣ XII, 2 (BIDEZ - WINKELMANN, 140).

22. *ἐνδόντος δὲ αὐτῷ Γεροντίου τὸν Ἰσθμὸν διαβῆναι, πάντα λοιπὸν ἦν αὐτῷ δίχα πόνου καὶ μάχης ἁλώσιμα, τῶν πόλεων σχεδὸν ἁπασῶν διὰ τὴν ἀσφάλειαν ἣν ὁ Ἰσθμὸς παρεῖχεν αὐταῖς ἀτειχίστων οὐσῶν* (ΖΩΣΙΜΟΣ Ε, 6, 4, *ό.π.*, III[1], 13).

23. *Ταῦτα δὴ πάντα πραγματευόμενος [Ῥουφῖνος] ἄνδρας εὗρε πρὸς ταῦτα πονηροτέρους ἤπερ*

μενο σημείο του λόγου του ο εθνικός ιστορικός ενοχοποιεί ευθέως —σε πλήρη ταύτιση εδώ με τον ποιητή Κλαυδιανό— τον Ρουφίνο για προμελετημένη και ηθελημένη παράδοση της Ελλάδας στον Αλάριχο μέσω των προαναφερθέντων εμπίστων του αξιωματούχων[23].

Το καλοκαίρι του 397 βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα όξυνση των σχέσεων Ανατολής-Δύσης, όταν ο Στιλίχων προφανώς χωρίς σχετική εντολή ή πρόσκληση του Αρκάδιου[24], σπεύδει με τα στρατεύματά του στην Πελοπόννησο, εναντίον του Αλάριχου. Ο τελευταίος αφού υφίσταται διαδοχικές ήττες και σοβαρές απώλειες, βρίσκεται τελικά εγκλωβισμένος στο οροπέδιο της Φολόης. Και ενώ θα καταστρεφόταν και θα παραδινόταν σίγουρα, μια νέα παράδοξη τροπή των πραγμάτων τον διασώζει για μια ακόμη φορά. Ο Στιλίχων εγκαταλείπει αιφνίδια τον Αλάριχο και αποχωρεί για την Ιταλία.

Όσον αφορά τα αίτια που οδήγησαν στην παραίτηση του Στιλίχωνα από την αποφασιστική μάχη εναντίον των Γότθων και στην αποχώρησή του, οι πηγές της εποχής δεν είναι σαφείς, ενώ οι νεότεροι ιστορικοί έχουν δώσει πολλές και ασύμπτωτες μεταξύ τους ερμηνείες. Ο Ζώσιμος[25], για παράδειγμα —αντιγράφοντας προφανώς τον Ευνάπιο— αποδίδει τη ματαίωση της αποφασιστικής αναμέτρησης στην

ἐβούλετο, οἷς χρησάμενος μεγάλων ἦρξε τῇ Ῥωμαίων ἐπικρατείᾳ κακῶν (ΖΩΣΙΜΟς Ε, 5, 1, *ό.π.*, III[1], 10), και πιο κάτω: *Τοῦτον [Ἀντίοχον] ἁρμόδιον οἷς ἐβούλετο Ῥουφῖνος εὑρὼν ἀνθύπατον καθίστησι τῆς Ἑλλάδος, ἕτοιμον ἐθέλων τοῖς ἐπιοῦσι βαρβάροις ποιῆσαι τὴν αὐτῆς ἀπώλειαν, Γεροντίῳ τὴν ἐν Θερμοπύλαις παραδοὺς φυλακήν, ὑπηρετησομένῳ ταῖς αὐτοῦ κατὰ τῆς πολιτείας ἐννοίαις* (ΖΩΣΙΜΟς Ε, 5, 3, *ό.π.*, III[1], 11).

24. Ορισμένοι ιστορικοί της Ύστερης Αρχαιότητας πιστεύουν ότι ο Στιλίχων ακολουθούσε τη δική του αυτόνομη πολιτική έναντι του Αλάριχου και δεν συνεργαζόταν με την ανατολική Αυτοκρατορία (βλ. Em. DEMOUGEOT, *De l'unité à la division de l'empire romain 395-410*, Παρίσι 1951, 143 κ.ε., 170 κ.ε· STEIN, *ό.π.*, I, 231 και CAMERON, *ό.π.*, 168 κ.ε., 173 κ.ε.). Οι ερευνητές ωστόσο, της γοτθικής ιστορίας έχουν εκφράσει διαφορετικές απόψεις οι οποίες όμως δεν συμφωνούν μεταξύ τους. Ο WOLFRAM (*ό.π.*, 142) δεν αποδέχεται τον παραπάνω ισχυρισμό και τον θεωρεί ανυπόστατο ενώ ο HEATHER (*ό.π.*, 202-203) θεωρεί την εκστρατεία του Στιλίχωνα προσχεδιασμένη, που σκοπό είχε την υπονόμευση και πάλι της εχθρικής προς αυτόν ανατολικής Κυβέρνησης.

25. *Καὶ τῇ Πελοποννήσῳ προσχὼν [Στελίχων] εἰς Φολόην συμφυγεῖν τοὺς βαρβάρους ἠνάγκασε. Καὶ ῥᾷστα διέφθειρεν ἂν αὐτοὺς σπάνει τῶν ἐπιτηδείων, εἰ μὴ τρυφῇ καὶ μίμοις γελοίων ἥκιστά τε αἰσχυνομέναις γυναιξὶν ἐκδοὺς ἑαυτὸν ἀφῆκε τοὺς στρατιώταις ὅσα καταλελοίπασιν οἱ βάρβαροι ἁρπάζειν, τοῦ τε δοῦναι τοῖς πολεμίοις εὐρυχωρίαν ἀναχωρήσασι τῆς Πελοποννήσου μετὰ πάσης τῆς λείας εἰς τὴν Ἤπειρον διαβῆναι* (ΖΩΣΙΜΟς, Ε, 7, 2, III[1], 13). Ο Ζώσιμος υπαινίσσεται ότι ο Στιλίχων επέτρεψε στον Αλάριχο να αποχωρήσει με τα στρατεύματά του στην Ήπειρο. Πρβλ. Ευ. ΧΡΥΣΟς, Οι Βησιγότθοι στην Πελοπόννησο (396-7 μ.Χ.), *Πρακτικά του Β΄ Διεθνούς Συνεδρίου Πελοποννησιακών Σπουδών*, τόμ. 2, Αθήνα 1981-1982, 189.

26. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟς, *De bello Poll. sive Goth.*, στ. 516-517, MGH Aa 10, 278.

απειθαρχία των στρατιωτών του Στιλίχωνα και δεν μιλάει στην περίπτωση αυτή, για προδοσία της Ανατολής. Ο Κλαυδιανός[26], αντίθετα, την καταλογίζει στην παθητική στάση της Κωνσταντινούπολης, η οποία κατά τον ποιητή, έφθασε στα όρια της προδοσίας. Για προδοσία μιλάει και ο Ορόσιος, για την οποία όμως δεν εγκαλεί τους ιθύνοντες της Ανατολής, αλλά τον Στιλίχωνα, τον οποίο ευθέως κατηγορεί για εγκατάλειψη των ενδιαφερόντων της Αυτοκρατορίας[27].

Είναι δύσκολο, ωστόσο, να συμφωνήσει κανείς με την άποψη του Ορόσιου αφού ουδείς υποχρέωσε τον Στιλίχωνα να επιχειρήσει αυτή την εκστρατεία στην Πελοπόννησο, η οποία μάλιστα ως περιοχή της επαρχίας της Ελλάδας ανήκει στην δικαιοδοσία της Ανατολής[28]. Θα ήταν επομένως πολύ παράδοξο να παραιτηθεί από μια βέβαιη επί του Αλάριχου νίκη, εφόσον ο ίδιος είχε δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για να την επιτύχει και να επωφεληθεί τα μέγιστα από αυτή.

Τα αίτια της απροσδόκητης για μια ακόμη φορά τροπής που πήραν τα πράγματα πρέπει και πάλι ν' αναζητηθούν στον ολοένα αυξανόμενο ανταγωνισμό των κέντρων εξουσίας Ανατολής και Δύσης, που συχνά εκδηλωνόταν και από τις δύο πλευρές μέσ' από ενέργειες επιβουλής και υπονόμευσης. Στη συγκεκριμένη περίπτωση μια ενδεχόμενη νίκη του Στιλίχωνα επί των Γότθων ενέπνεε στον Ευτρόπιο (διάδοχο του Ρουφίνου) τους ίδιους ακριβώς φόβους, τους οποίους λίγο πριν είχε εμπνεύσει στον προκάτοχό του Ρουφίνο. Ο Ευτρόπιος όμως δεν διέθετε αυτή τη στιγμή τα ίδια μέσα με εκείνα που διέθετε ο Ρουφίνος κατά την πρώτη μεγάλη πολεμική αντιπαράθεση Στιλίχωνα-Αλάριχου, ώστε να προκαλέσει την αποχώρηση του ισχυρού αντιπάλου του[29]. Ο Στιλίχων θα πετύχαινε μεγάλη νίκη εναντίον ενός κοινού εχθρού, με τις δικές του μόνο λεγεώνες, ενισχύοντας τη θέση του έναντι του μεγάλου του αντιπάλου. Πρέπει, επομένως, να δεχθούμε ότι ο Κλαυδιανός, παρά τις σκοπιμότητες που υπηρετούσε ο λόγος του, αποτελεί για τη συγκεκριμένη περίπτωση την πλέον αξιόπιστη πηγή. Ο Ευτρόπιος, για τους λόγους που προαναφέρθηκαν, στην προσπάθειά του να ματαιώσει μια τόσο μεγάλης σημασίας νίκη του Στιλίχωνα δεν είχε άλλη επιλογή από την προσέγγιση του ίδιου του Αλάριχου.

27. *Taceo de Alaricho rege cum Gothis saepe victo, saepe concluso semperque dimisso* (OROSIUS VII, 37, PL 31, στ. 1158 B).

28. Βλ. GRUMEL, *ό.π.*, 35.

29. Θυμίζουμε εδώ την εντολή του Αρκάδιου προς τον Στιλίχωνα γι' άμεση αποστολή των ανατολικών στρατευμάτων στην Κωνσταντινούπολη με σκοπό την αποτροπή μιας ενδεχόμενης νίκης του Στιλίχωνα επί του Αλάριχου.

30. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ, *In Eutropium* II, 214-218 και *De bello Poll. sive Goth.* στ. 535-543, MGH Aa

Σύμφωνα, λοιπόν, με τον λατίνο πανηγυριστή[30], ο Ευτρόπιος προσέφερε στον Αλάριχο ευνοϊκούς όρους φιλίας και τον ενέταξε στην υπηρεσία της Αυτοκρατορίας απονέμοντάς του τον τίτλο του *magister militum per Illyricum*, απογυμνώνοντας έτσι τον Στηλίχωνα από κάθε επωφελή γι' αυτόν δυνατότητα. Η ανακήρυξη του Αλάριχου σε υψηλό αξιωματούχο της Αυτοκρατορίας ανέκοψε την ορμή του Στηλίχωνα για την αποφασιστική αναμέτρηση με τον πρώτο και τον οδήγησε στη δεύτερη, κατά σειρά, αποχώρησή του στην Ιταλία.

Τις προθέσεις του Ευτρόπιου κατά την παρέμβασή του στη συγκεκριμένη περίπτωση αποκαλύπτουν δύο πολύ χαρακτηριστικές ενέργειές του: α) η απονομή, όπως προαναφέρθηκε, του υψηλού στρατιωτικού αξιώματος στον Αλάριχο[31] και β) η ανακήρυξη του Στηλίχωνα σε δημόσιο εχθρό (*hostis publicus*)[32]. Σ' αυτές πρέπει να προστεθεί και μία τρίτη[33] για την οποία πληροφορίες μας παρέχει ο Ζώσιμος. Όπως αναφέρει ο ιστορικός, ο Ευτρόπιος, προκειμένου να πλήξει το κύρος του Στηλίχωνα ακόμη και στη Δύση, υποκίνησε τον Γίλδωνα, κόμητα της Αφρικής, σε επανάσταση με σκοπό ν' αποσπάσει από τον Ονώριο τη Λιβύη και να την προσαρτήσει στη δικαιοδοσία του Αρκάδιου[34].

Επιστρέφοντας στον Αλάριχο που αποτελεί το κεντρικό πρόσωπο της παρούσας εργασίας επισημαίνουμε ότι δεν έχουν διασωθεί επαρκείς πληροφορίες για τη συμφωνία που συνήψε ο Ευτρόπιος μαζί του το 397. Περιστασιακές μόνο αναφο-

10, 104 και 279 αντίστοιχα. Πρβλ. HEATHER, *ό.π.*, 204. Επισημαίνουμε ωστόσο, ότι ο τίτλος που του απονεμήθηκε δεν αναφέρεται με απόλυτη σαφήνεια.

31. Για την αποχώρηση και μετεγκατάσταση του Αλάριχου στην Ήπειρο βασική είναι η πληροφορία του Ζώσιμου από το 26ο κεφάλαιο του πέμπτου Βιβλίου της *Ιστορίας* του που αναφέρει τα εξής: *Πᾶσαν δὲ τὴν 'Ελλάδα λῃσάμενος 'Αλάριχος ἀνεχώρησεν, τῆς τε Πελοποννήσου καὶ τῆς ἄλλης ὁπόσην ὁ 'Αχελῷος ποταμὸς διαρρεῖ, διατρίβων δὲ ἐν ταῖς 'Ηπείροις, ἣν οἰκοῦσι Μολοττοί τε καὶ Θεσπρωτοὶ καὶ ὅσοι τὰ μέχρις 'Επιδάμνου καὶ Ταυλαντίων οἰκοῦσι χωρία* (*ό.π.*, III[1], 39). Πρβλ. GRUMEL, *ό.π.*, 36.

32. Εδώ ο Ζώσιμος είναι σαφής αναφορικά με τις προθέσεις του Ευτρόπιου: *Εὐτρόπιος τοίνυν ἐν μὲν τῇ Κωνσταντινουπόλει παντάπασιν ἔχων οὐδένα τὸν ἀντιβλέπειν τολμῶντα, μόνον δὲ Στηλίχωνα τῶν κατὰ τὴν ἑσπέραν κυριεύοντα πραγμάτων κατὰ νοῦν ἔχων, ἀνελεῖν αὐτῷ διενοεῖτο τὴν ἐπὶ Κωνσταντινούπολιν ἄφιξιν. ἀναπείθει δὴ τὸν βασιλέα, τέως συναγαγόντα τὴν γερουσίαν, κοινῷ δόγματι τῆς βασιλείας αὐτὸν πολέμιον προσειπεῖν* (E, 11, 1-2, *ό.π.*, III[1], 18).

33. Βλ. ΧΡΥΣΌς, *ό.π.*, 190.

34. *Οὗ δὴ γενομένου Γίλδωνα παραχρῆμα πάσης τῆς ὑπὸ Καρχηδόνα Λιβύης ἔχοντα τὴν ἡγεμονίαν οἰκειωσάμενος, ἀφίστησι διὰ τούτου τὴν χώραν τῆς 'Ονωρίου βασιλείας καὶ τῇ 'Αρκαδίου προστίθησιν* (Ζώσιμος E, 11, MENDELSSOHN, 228). Πρβλ. ΚΛΑΥΔΙΑΝΌς, *In Eutropium* I, στ. 399-400 και *De Cons. Stilichonis* I, στ. 271-281, MGH Aa 10, 89 και 199 αντίστοιχα. OROSIUS VII, 36, PL 31, στ. 655. Σημειώνουμε ωστόσο, ότι η επανάσταση του αφρικανού κυβερνήτη Γίλδωνα ξέσπασε μετά την αποχώρηση του Στηλίχωνα.

35. ΚΛΑΥΔΙΑΝΌς, *In Eutropium II*, στ. 211-216 και *De bello Poll. sive Goth.* στ. 535-536 MGH Aa

ρές ενυπάρχουν στον Κλαυδιανό[35] και τον Συνέσιο ο οποίος τον χαρακτηρίζει *σισυφόρο άνθρωπο*, δηλαδή άνθρωπο που αλλάζει ένδυμα από ρωμαϊκό σε βαρβαρικό και τανάπαλιν, ανάλογα με τη συγκυρία[36].

Σύμφωνα με παλαιότερες έρευνες βασισμένες σ' ένα παρανοημένο χωρίο του Ζώσιμου, ο Αλάριχος μετά τη λεηλασία της Ηπείρου, εγκαταστάθηκε σ' αυτή με την άδεια της ανατολικής Αυτοκρατορίας[37]. Νεότερες, ωστόσο, έρευνες κατέδειξαν ότι ο Ευτρόπιος επέτρεψε στους Γότθους να εγκατασταθούν στη Μακεδονία και ειδικότερα στην περιοχή της Ημαθίας, όπου παρέμειναν μέχρι το 401[38].

Είναι γεγονός ότι με τη συμφωνία του 397, ο Ευτρόπιος ικανοποιούσε πολλές από τις φιλοδοξίες του Αλάριχου. Ανακήρυξε τον ίδιο στρατηγό, του αναγνώρισε την επικυριαρχία στο Ιλλυρικό και συμπεριέλαβε, ίσως, τους υπηκόους του στις πληρωμές και τα προνόμια του κανονικού ρωμαϊκού στρατού[39].

Για τη σκοπιμότητα αυτής της συμφωνίας και το καθεστώς της εγκατάστασης των Γότθων στη συγκεκριμένη περιοχή έχουν διατυπωθεί αποκλίνουσες έως αντίθετες απόψεις. Ο Ευ. Χρυσός[40] ερμηνεύει τη συμφωνία Ευτρόπιου - Αλάριχου ως

10, 103-104 και 279 αντίστοιχα.

36. *Ἐπεὶ νῦν γε καὶ τὴν βουλαίαν Θέμιν αὐτήν, καὶ Θεὸν οἶμαι τὸν στρατὸν ἐγκαλύπτεσθαι, ὅταν ὁ σισυφόρος ἄνθρωπος ἐξηγῆται χλαμύδας ἐχόντων, καὶ ὅταν ἀποδύς τις ὅπερ ἐνῆπτο κώδιον, περιβάληται τήβεννον, καὶ τοῖς Ῥωμαίων τέλεσι συμφροντίζῃ περὶ τῶν καθεστώτων, προεδρίαν ἔχων παρ'αὐτόν που τὸν ὕπατον, νομίμων ἀνδρῶν ὀπίσω θακούντων* (ΣΥΝΈΣΙΟς, *Περί Βασιλείας*, 15, 49, PG 66, στ. 1093).

37. ΖΩΣΙΜΟς Ε, 21-2, *ό.π.*, III[1], 39. Πρβλ. S. MAZZARINO, *Stilicone, La crisi imperiale dopo Theodosio*, Roma 1942, 69 σημ. 2 και CAMERON, *ό.π.*, 178 σημ. 1.

38. Ευ. ΧΡΥΣΟς, Συμβολή στήν 'Ιστορία τῆς 'Ηπείρου κατά τήν πρωτοβυζαντινή ἐποχή, *'Ηπειρωτικά Χρονικά* 23, 1981, 47-48· WOLFRAM, *ό.π.*, 142 και HEATHER, *ό.π.*, 205.

39. Ο Κλαυδιανός δεν του αποδίδει τον τίτλο του στρατηγού (*magister militum*), αλλά εκείνον του δούκα (*dux*). *At nunc illyrici postquam mihi tradita iura meque suum fecere ducem; tot tela, tot enses, tot galeas multo Thracum sudore paravi inque meos usus vectigal vertere ferri oppida legitimo iussu Romana coegi. (De bello Poll. sive Goth.*, στ. 539-544, MGH Aa 10, 279). Ο ΧΡΥΣΌς (Συμβολή, 45) αποδέχεται τη μαρτυρία του Κλαυδιανού και θεωρεί ότι πράγματι του απονεμήθηκε ο τίτλος του δούκα με όλες τις εξουσίες και τις αρμοδιότητες που το αξίωμα αυτό συνεπαγόταν. Αντίθετα, οι WOLFRAM (*ό.π.*, 142) και HEATHER (*ό.π.*, 205) πιστεύουν ότι τα προνόμια που απέκτησε ο Αλάριχος και οι εξουσίες που ασκούσε, συνηγορούν μάλλον υπέρ της απονομής του αξιώματος του στρατηγού. Ο BURNS, θεωρεί βέβαιη την απονομή του τίτλου του *magister militum per Illyricum* και διερωτάται πότε του απονεμήθηκε, το 395 ή το 397; Ο ίδιος πιστεύει ότι η προαγωγή του Αλάριχου σε στρατηγό έγινε το 395, ίσως αμέσως μετά τον τίτλο *comes rei militaris* που του είχε κατ' αρχήν απονεμηθεί από τον Ρουφίνο, προκειμένου ο τελευταίος να εξαγοράσει την αποχώρησή του από την Κωνσταντινούπολη, στις αρχές του 395.

40. ΧΡΥΣΟς, Συμβολή, 45.

41. ΧΡΥΣΟς, *Οι Βησιγότθοι στην Πελοπόννησο*, 190.

ένα νέο *foedus*, ανάλογο μ' εκείνο που είχε συνάψει ο Θεοδόσιος το 382, με ευνοϊκότερους, ίσως όρους. Προσθέτει μάλιστα ότι η ενέργειά του αυτή «ήταν το αποκορύφωμα της φιλογοτθικής πολιτικής που είχε εγκαινιάσει ο Θεοδόσιος το 382»[41].

Στο ίδιο μήκος κύματος βρίσκεται και η άποψη του H. Wolfram[42], ο οποίος υποστηρίζει ότι ο σκοπός αυτής της συμφωνίας ήταν διττός. Πρόθεση των αρχών της Ανατολής δεν ήταν τόσο να θέσουν τα ιλλυρικά στρατεύματα κάτω από την ηγεσία του Αλάριχου όσο, κυρίως, να εντάξουν τον ίδιο μέσα στη ρωμαϊκή ιεραρχία. Ακόμη οι αρχές της Αυτοκρατορίας ήθελαν μεσ' από αυτή τη διαδικασία να ορίσουν τη ρωμαϊκή επικράτεια που θα φιλοξενούσε τους Γότθους, δημιουργώντας έτσι ένα θεσμικό μοντέλο, που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί και στο μέλλον. Προσθέτει δε ότι ακόμη και με το αξίωμα του *magister militum*, ο Αλάριχος είχε τεθεί ιεραρχικά κάτω από τον ύπαρχο του Ιλλυρικού που ήταν επικεφαλής της πολιτικής διοίκησης της περιοχής. Με τον τρόπο αυτό διασφαλιζόταν ο αποκλεισμός του γερμανού ηγεμόνα από πολιτικές-διοικητικές λειτουργίες, στις οποίες καθ' υπερβολήν αναφέρεται ο ποιητής Κλαυδιανός.

Αντίθετα, κατά τον P. Heather[43], η συμφωνία του 397 με τους ευνοϊκούς όρους που εμπεριείχε και οι παραχωρήσεις του Ευτρόπιου προς τον Αλάριχο υποδηλώνουν μεγαλύτερη αποδοχή της ανεξαρτησίας των Γότθων μέσα στο ρωμαϊκό έδαφος. Ο V. Grumel[44] θεωρεί ότι ο Ευτρόπιος, μεσ' από την ανακήρυξη του Αλάριχου σε magister *militum per Illyricum*, στόχευε αναμφίβολα στην μέσω αυτού, επαναπροσάρτηση του δυτικού Ιλλυρικού στην ανατολική Αυτοκρατορία, το οποίο είχε, πρόσφατα, παραχωρηθεί στη Δύση[45]. Ο Burns, σε πλήρη αντίθεση με τον Grumel, πιστεύει ότι η ανάθεση της διοίκησης του Ιλλυρικού στον Αλάριχο, είτε αυτή έγινε το 395 είτε το 396-97, δεν σήμαινε τίποτα άλλο από την υπαγωγή του βάρβαρου ηγεμόνα στην υπηρεσία της ανατολικής Αυτοκρατορίας αφού το Ιλλυρικό παρέμενε ως το 399 στη δικαιοδοσία της Ανατολής[46].

Αν και οι πιο πάνω απόψεις θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν εύλογες και λογικοφανείς, ωστόσο η πορεία των γεγονότων από το θάνατο του Θεοδόσιου και μετά, σε συνδυασμό με τις ενέργειες των κέντρων εξουσίας Ανατολής και Δύσης που τα συνόδευαν ή τα κατηύθυναν, αποκαλύπτουν μιαν άλλη διάσταση στις σχέ-

42. Wolfram, *ό.π.*, 142-143.
43. Heather, *ό.π.*, 205.
44. Grumel, *ό.π.*, 36.
45. Στο ίδιο, 34.
46. Burns, *ό.π.*, 167.
47. Η επιλογή από τον Θεοδόσιο φιλειρηνικής πολιτικής έναντι των Γότθων με σκοπό την ένα-

σεις Αυτοκρατορίας-Γότθων, η οποία μακράν απέχει εκείνης που καθόριζε την πολιτική του Θεοδόσιου απέναντί τους, δεκαπέντε χρόνια νωρίτερα[47]. Η επίσημη γοτθική πολιτική του μεγάλου αυτοκράτορα που εγκαινιάστηκε με το *foedus* του 382, υπήρξε αποτέλεσμα μακρών ζυμώσεων και σχετικών εμπειριών, εφαρμόστηκε δε με πολλή συνέπεια καθ' όλη την περίοδο που ακολούθησε, μέχρι το θάνατό του. Επρόκειτο για μια πολιτική συνειδητή και καλά σχεδιασμένη με σαφείς προσανατολισμούς, κυρίως όμως με μακρόπνοη προοπτική. Οι στόχοι του Θεοδόσιου για ένταξη των Γότθων στους κόλπους της Αυτοκρατορίας και οι προοπτικές που διανοίγονταν μεσ' από αυτή εκφράζονται με σαφήνεια από τον πανηγυριστή του ρήτορα Θεμίστιο στον 16ο λόγο του, του οποίου το μεγαλύτερο μέρος είναι αφιερωμένο στη συνθήκη ειρήνης του 382[48].

Αντίθετα, η συμφωνία Ευτρόπιου-Αλάριχου είχε χαρακτήρα συγκυριακό και βεβιασμένο, όπως και οι προηγούμενες, μετά το θάνατο του Θεοδόσιου, χωρίς στρατηγική και σαφείς στόχους, συνήφθη δε για την εξυπηρέτηση συγκεκριμένων βραχυπρόθεσμων σκοπιμοτήτων. Είναι σαφές ότι μεσ' από αυτή τη συμφωνία ο Ευτρόπιος δεν ενδιαφέρεται τόσο για τον καθορισμό των πλαισίων της συγκεκριμένης σχέσης, δηλ. Αυτοκρατορίας-Γότθων, αλλά εστιάζει κυρίως την προσοχή του στην αντιπαράθεσή του με τη Δύση. Χρησιμοποιεί τους Γότθους και τον Αλάριχο ως βασικό μοχλό πίεσης επί του αντιπάλου του, καθιστώντας τον με τον τρόπο αυτό ρυθμιστή των σχέσεων Ανατολής-Δύσης[49], πρακτική που θα εφαρμόσει στη συνέχεια και η άλλη πλευρά, με ευθύνη του Στιλίχωνα. Η προχειρότητα, εξάλλου, και ο εφήμερος χαρακτήρας αυτής της πολιτικής που οδήγησε σε μια συμφωνία χωρίς

ξη και αφομοίωσή τους στην Αυτοκρατορία υπήρξε συνειδητή και εφαρμόσθηκε με συνέπεια μέχρι το θάνατό του, παρά τις όποιες εσωτερικές αντιδράσεις. Αφορούσε δε πράγματι τις σχέσεις Αυτοκρατορίας-Γότθων και το θεσμικό τους πλαίσιο (βλ. ΠΑΤΟΥΡΑ, *ό.π.*, 256-267).

48. Παραθέτουμε ένα ενδεικτικό απόσπασμα: *Πότερον οὖν βέλτιον νεκρῶν ἐμπλῆσαι τὴν Θράκην ἢ γεωργῶν; καὶ βαδίζειν δι' ἀγρίας ἢ δι' εἰργασμένης; καὶ ἀριθμεῖν τοὺς πεφονευμένους ἢ τοὺς ἀροῦντας; καὶ μετοικίζειν, εἰ τύχοι, Φρύγας καὶ Βιθυνοὺς ἢ συνοικίζειν οὓς κεχειρώμεθα;* (Λόγος 16 § 211 α-β, έκδ. G. DOWNEY, τ. Ι, Λιψία 1965, 301-302). Στην αμέσως επόμενη παράγραφο (*ό.π.*, 302) ο ρήτορας υπενθυμίζει το παράδειγμα των Γαλατών της Μικράς Ασίας: *Καὶ νῦν οὐκέτι βαρβάρους Γαλάτας ἄν τις προσείποι, ἀλλὰ καὶ πάνυ Ῥωμαίους.* Πρβλ. ΠΑΤΟΥΡΑ, *ό.π.*, 244-248.

49. Υπενθυμίζουμε ότι, εκτός από τον Αλάριχο ο οποίος έπαιζε τον κύριο ρόλο στο θέατρο του ανταγωνισμού Ανατολής-Δύσης, ο Ευτρόπιος χρησιμοποίησε για τον ίδιο σκοπό και τον κυβερνήτη της Αφρικής Γίλδωνα του οποίου η επανάσταση κατεστάλη ως γνωστόν, το 398 (*De bello Gild.*, στ. 215-324 MGH Aa 10, 62-66). Στο *De bello Gildonico* ο Κλαυδιανός παραδέχεται για πρώτη φορά ότι η Αυτοκρατορία αποτελείται πράγματι από δύο χωριστά μέρη και θεωρεί την Κωνσταντινούπολη ίση με τη Ρώμη (*cum subiit per Roma mihi divisaque sumpsit Aequales Aurora togas*: MGH Aa 10, 56).

50. Αντιδράσεις εναντίον των Γότθων της Αυτοκρατορίας εκδηλώθηκαν μεσ' από όλα τα στρώ-

πολιτικό σχεδιασμό και τις απαραίτητες προϋποθέσεις για κοινωνική συναίνεση, επιβεβαιώνονται και από τις οξύτατες αντιδράσεις που ξέσπασαν στους κόλπους της ίδιας της ανατολικής Αυτοκρατορίας και οδήγησαν στη γνωστή σφαγή των Γότθων της Κωνσταντινούπολης γύρω στο 400[50].

Σε καθαρά πολιτικό επίπεδο οξύτατη και σκληρή κριτική, που οδήγησε στην πτώση του Ευτρόπιου, άσκησε η αντιπολίτευση με επικεφαλής τον Αυρηλιανό που διαδέχθηκε τον πρώτο τον Αύγουστο του 399[51]. Παρά το γεγονός όμως ότι ο Αυρηλιανός στήριξε την αντιπολιτευτική του γραμμή κατά κύριο λόγο στο γοτθικό πρόβλημα, εν τούτοις, όταν κατέλαβε την εξουσία δεν στράφηκε εναντίον του Αλάριχου, ούτε διέκοψε τις σχέσεις μαζί του. Την άποψη αυτή ενισχύει και το γεγονός ότι ο Αλάριχος παρέμεινε πιστός στις δεσμεύσεις του, δεν ενεπλάκη καθόλου στις αιματηρές συγκρούσεις της Ανατολής και δεν έσπευσε σε βοήθεια των ομοφύλων του Γαϊνά και Τριβίγιλδου[52].

Για το τι συνέβη στο διάστημα μεταξύ των ετών 399 και 401, όταν ο Αλάριχος εγκατέλειψε την περιοχή στην οποία είχε εγκατασταθεί με το λαό του και κατευθύνθηκε προς την Ιταλία, στις πηγές υπάρχει πράγματι κενό.

Όσον αφορά τις σχέσεις Ανατολής και Δύσης, το 399 θεωρείται σύμφωνα με τον μελετητή των έργων του Κλαυδιανού Christiansen ως το τελευταίο έτος στο οποίο ο ρωμαϊκός κόσμος εμφανίζεται, τυπικά έστω, ενωμένος. Το ποίημα του Κλαυδιανού *Panegyricus dictus Manlio Theodoro Consuli*, που δημοσιεύτηκε τον Ιανουάριο του 399, είναι το τελευταίο στο οποίο ο ρωμαϊκός κόσμος απεικονίζεται

ματα της πρώιμης βυζαντινής κοινωνίας. Από τον κύκλο των πνευματικών ανθρώπων της εποχής χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του Συνέσιου, πιστού οπαδού του Αυρηλιανού. Στον αντιπολιτευτικό του λόγο βασικό κεφάλαιο αποτελεί η ευνοϊκή για τους Γότθους συνθήκη του 397 (ΣΥΝΕΣΙΟς, *Περὶ Βασιλείας*, 15, στ. 1093-1096). Σοβαρές επίσης, υπήρξαν και οι αντιδράσεις των στρατιωτικών οι οποίες είχαν εκδηλωθεί από την εποχή της επίσημης εγκατάστασης των Γότθων με τη συνθήκη του 382 (βλ. ΠΑΤΟΥΡΑ, *ό.π.*, 241-267). Οι αντιδράσεις γενικεύθηκαν και μέσα στους κόλπους των λαϊκών στρωμάτων της Κωνσταντινούπολης και κατέληξαν στη γνωστή σφαγή των Γότθων της ανατολικής πρωτεύουσας το 400 (βλ. G. ALBERT, *Goten in Konstantinopel, Untersuchungen zur Oströmischen Geschichte um das Jahr 400 n. Chr.*, Paderborn 1984).

51. Βλ. Αικ. ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ, *Βυζαντινή Ἱστορία Α΄* 324-610, Θεσσαλονίκη ²1992, 188-189 και Ι. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ, *Ἱστορία Βυζαντινοῦ Κράτους Α΄ (Ἱστορία πρωΐμου βυζαντινῆς περιόδου 324-565)*, Θεσσαλονίκη 1987, 208-209.

52. Λεπτομερείς πληροφορίες για την επανάσταση των Γότθων ηγετών της Αυτοκρατορίας, Γαϊνά και Τριβίγιλδου, και τις αιματηρές συγκρούσεις τους με τα στρατεύματα της Ανατολής μας παρέχει ο ΖΩΣΙΜΟς (Ε, 17-22, *ό.π.*, III[1], 25-34). Ας σημειωθεί ότι στη μακρά αφήγηση των σχετικών γεγονότων ο ιστορικός δεν κάνει καμιά αναφορά στον Αλάριχο.

53. Βλ. την ειδική μελέτη του P. CHRISTIANSEN, Claudian and the East, *Historia* 19, 1970.

ενωμένος[53], ενώ και σε προηγούμενα έργα του ενυπάρχουν έμμεσοι υπαινιγμοί για διάσταση των δύο μερών της Αυτοκρατορίας ή ακόμη ασκείται κριτική στον αυτοκράτορα της Ανατολής Αρκάδιο για την υποστήριξή του στο Γίλδωνα[54]. Στο έργο του ίδιου ποιητή *De consulatu Stilichonis*, που δημοσιεύτηκε το 400, όταν ο Στιλίχων εκλέχτηκε ύπατος, διαπιστώνεται με σαφήνεια η διαίρεση της Αυτοκρατορίας και δεν εκφράζεται από τον δυτικό πανηγυριστή καμιά πλέον ελπίδα για την επανένωσή της[55]. Αξιοσημείωτο είναι επίσης ότι ο Κλαυδιανός αναφέρεται για πρώτη φορά στην Ιλλυρία (εννοεί προφανώς το ανατολικό Ιλλυρικό) τονίζοντας ότι η επιστροφή της στη Δύση θα την έκανε πάλι πλούσια χώρα, ενώ δεν κάνει καμιά αναφορά στην ενότητα της Αυτοκρατορίας[56].

Πίσω από τους στίχους τους Κλαυδιανού σκιαγραφείται με σαφήνεια η προϊούσα αντιδικία Ανατολής-Δύσης γύρω από το Ιλλυρικό, το οποίο αποτελεί όπως φαίνεται το μήλον της έριδος και ευθύνεται άμεσα για την επιδείνωση της σχέσης των δύο πλευρών.

Στο επίκεντρο αυτού του οξύτατου ανταγωνισμού βρίσκεται πάντα ο Αλάριχος, η συμπεριφορά του οποίου, συχνά κατευθυνόμενη, προσδιορίζει συνήθως και τον βαθμό έντασης αυτής της σχέσης. Το φθινόπωρο του 401 ο Αλάριχος, είτε αυτόβουλα είτε με υποκίνηση των αρχών της ανατολικής Αυτοκρατορίας εγκαταλείπει την Μακεδονία στην οποία είχε εγκατασταθεί με το λαό του για τέσσερα χρόνια και κατευθύνεται προς την Ιταλία[57]. Ο πηγές δεν είναι σαφείς ως προς το γεγονός και δεν προσδιορίζουν τους λόγους που οδήγησαν σ' αυτή την εξέλιξη. Στο *De Bello Gothico* ο Κλαυδιανός διατείνεται ότι οι Γότθοι κατευθύνθηκαν στην Ιταλία με σκοπό να καταστρέψουν τη Ρώμη, γιατί, όπως φέρεται να λέει ο Αλάριχος, ήταν το μόνο μέρος που έμενε να κατακτήσει[58]. Στο ίδιο έργο ο Στιλίχων απεικονίζεται ως ο υπερασπιστής του πολιτισμένου κόσμου[59]. Ο λατίνος ποιητής σε άλλο σημείο του ίδιου επίσης έργου σημειώνει ότι ο Αλάριχος ήρθε σε διαπραγματεύσεις με αμφότερα τα μέρη της Αυτοκρατορίας[60], ενώ ο πρώτος του στόχος ήταν να πολιορκήσει τον Ονώριο στη Ραβέννα και να τον εξαναγκάσει να διαπραγματευθεί μαζί του[61].

54. Στο ίδιο, 116.
55. Στο ίδιο, 118.
56. Στο ίδιο, 119.
57. *Chronica minora* I, έκδ. Th. MOMMSEN, 299.
58. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟς, *De bello Poll. sive Goth.* στ. 77 κ.ε., MGH Aa 10, 262-263.
59. Στο ίδιο, στ. 267 κ.ε., 558 κ.ε., MGH Aa, 10, 269 και 280.
60. Στο ίδιο, στ. 566-567, MGH Aa 10, 280.
61. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟς, *Pan. de sexto Cons. Hon. Aug.* στ. 440 κ.ε., MGH Aa 10, 251.
62. Βλ. Ιορδάνης *Getica* 147, MGH Aa V, 1, έκδ. Th. MOMMSEN, 96. Πρβλ. L. VÁRADY, *Das letzte*

Σύμφωνα, λοιπόν, με αυτές τις πληροφορίες οι Γότθοι του Αλάριχου αναζητούσαν, πιθανόν, ένα νέο τόπο για εγκατάσταση[62].

Από την άλλη πλευρά οι ερμηνείες που διατυπώνουν οι νεότεροι ιστορικοί γύρω από τα αίτια αυτής της εξέλιξης είναι επίσης αποκλίνουσες και αντιφατικές. Ο Grumel, για παράδειγμα, θεωρεί ότι η επιθυμία των κυβερνήσεων της Κωνσταντινούπολης ήταν να συρρικνώσουν τη δύναμη των Γότθων και να επιχειρήσουν τον αποβαρβαρισμό των στρατευμάτων του Ιλλυρικού. Έχοντας όμως συναίσθηση της αδυναμίας τους ν' αντιμετωπίσουν τον Αλάριχο με τα όπλα, προτίμησαν να προσφύγουν στη διπλωματία. Έπεισαν δηλαδή, τον γότθο ηγεμόνα να καταλάβει όλο το δυτικό Ιλλυρικό στο όνομα της ανατολικής Αυτοκρατορίας, προσφέροντάς του και χρυσό, προσφορά που εκείνος αποδέχθηκε, επωφελούμενος μάλιστα από τη συγκυρία ότι ο Στιλίχων ήταν απασχολημένος με την απόκρουση εισβολών στη Ραιτία[63].

Ο Wolfram κάνει την υπόθεση ότι ο Αλάριχος έσπασε το *foedus* με την ανατολική Αυτοκρατορία οικεία βουλήσει, γεγονός πάντως που ανακούφισε τις αρχές της Ανατολής και δικαίωσε την αντιγοτθική πολιτική που είχε νωρίτερα υιοθετηθεί και εκδηλώθηκε έμπρακτα με τη σφαγή των Γότθων της Κωνσταντινούπολης και την πτώση του Γαϊνά. Ο ίδιος πιστεύει ακόμη ότι τα νέα πρόσωπα που ήρθαν στην εξουσία της Κωνσταντινούπολης έβαλαν στο παιγνίδι του ανταγωνισμού Ανατολής-Δύσης τη νέα ανερχόμενη βαρβαρική δύναμη των Βαλκανίων, τους Ούννους, προκειμένου να περιορίσουν τη γοτθική ηγεμονία στην περιοχή[64].

Πιο πρόσφατα ο Heather, διευρύνοντας την άποψη του Wolfram, προχωρεί περισσότερο. Πιστεύει ότι ο Αλάριχος αποφάσισε να κινηθεί προς την Ιταλία, επειδή ο Καισάριος —αδελφός και διάδοχος του Αυρηλιανού— παρά το αντίθετα αναμενόμενο, αρνήθηκε να συνάψει συμφωνία με όρους αποδεκτούς από εκείνον. Ο Καισάριος, όπως υποστηρίζει ο Heather, παρά το γεγονός ότι εκπροσωπούσε το φιλογερμανικό κόμμα, ήταν υποχρεωμένος σ' αυτή τη χρονική περίοδο, ν' ακολουθήσει την πολιτική του αδελφού του για τους παρακάτω λόγους: α) μια συμφωνία με μια ισχυρή και ανεξάρτητη δύναμη, όπως ήταν τότε οι Γότθοι του Αλάριχου θα συναντούσε την αντίδραση του λαού εξαιτίας, κυρίως, των καταστροφών που οι ίδιοι είχαν προκαλέσει και β) η αναταραχή που είχε δημιουργήσει στη βυζαντινή πρωτεύουσα η επανάσταση του Γαϊνά και όσα ακολούθησαν είχαν διαμορφώσει ένα

Jahrhundert Pannoniens: 376-476, Amsterdam 1969, 179 κ.ε.

63. Βλ. GRUMEL, *ό.π.*, 38-39. Την ίδια περίπου άποψη διατυπώνει και ο STEIN, *ό.π.*, II, 248.

64. WOLFRAM, *ό.π.*, 150.

65. HEATHER, *ό.π.*, 208.

κλίμα τελείως αρνητικό προς τους Γότθους[65]. Το κλίμα αυτό είχε κλονίσει, κατά τον Heather, την εμπιστοσύνη του Αλάριχου προς τις αυτοκρατορικές αρχές της Ανατολής και τον ώθησε να κινηθεί προς την Ιταλία, προκειμένου να δώσει λύση στο αδιέξοδο στο οποίο είχαν περιέλθει οι σχέσεις του με την Κωνσταντινούπολη. Ο Burns, αναπτύσσει μια τελείως διαφορετική θεωρία σύμφωνα με την οποία η κυβέρνηση της Ανατολής παραχώρησε γύρω στο 400 τη διοίκηση της Παννονίας, δηλ. το δυτικό Ιλλυρικό, στη Δύση, αφαιρώντας με τον τρόπο αυτό στην πραγματικότητα τη διοίκηση του Ιλλυρικού από τον Αλάριχο και μεταφέροντας έτσι τις υποχρεώσεις που είχε προς εκείνον, στον Στιλίχωνα[66].

Είναι αλήθεια ότι η σιωπή ή η πενιχρή πληροφόρηση των πηγών οδήγησαν τους νεότερους ιστορικούς στις πιο πάνω λογικοφανείς υποθέσεις. Ωστόσο η μεταξύ τους διάσταση και η ελλιπής κατά την άποψή μας τεκμηρίωσή τους επιτρέπουν την επανεξέταση του θέματος και των παραμέτρων του, στη βάση πάντως μιας άλλης ευρύτερης προβληματικής, η οποία μπορεί να οδηγήσει στη διατύπωση νέων απόψεων και να συμβάλει στην πληρέστερη κατανόηση των εξελίξεων στη Δύση αλλά και στην ερμηνεία του φαινομένου «Αλάριχος» ο οποίος, εννέα χρόνια αργότερα, θα επιτύχει την άλωση της αιωνίας πόλης.

Πρέπει εξαρχής να τονιστεί ότι οι σχέσεις Ανατολής και Δύσης εισήλθαν στην κρισιμότερη, ίσως, φάση τους το έτος 399, κατά την πτώση του Ευτρόπιου και την άνοδο στην εξουσία του εθνικιστή Αυρηλιανού. Σε ακόμη κρισιμότερη θέση θα έπρεπε, λογικά, να περιέλθουν τότε και οι σχέσεις της ανατολικής Αυτοκρατορίας με τον Αλάριχο, εάν λάβει κανείς υπόψη του το γεγονός ότι ο Αυρηλιανός στήριξε την αντιπολιτευτική του τακτική κυρίως στο γερμανικό ζήτημα[67].

Θυμίζουμε ότι ο μετέπειτα επίσκοπος Κυρήνης Συνέσιος, ένθερμος υποστηρικτής της πολιτικής του Αυρηλιανού, στον *Περὶ Βασιλείας* Λόγο του, που πιθανότατα εκφώνησε κατ' εντολήν του πρώτου, εστιάζει το ενδιαφέρον του στους Γότθους. Ακόμη, εφιστά την προσοχή του αυτοκράτορα στον μεγάλο κίνδυνο που εγκυμονεί για το ρωμαϊκό κράτος η εξάπλωση της ομάδας των αυτόνομων ξένων, οι οποίοι μάλιστα προμηθεύουν την Αυτοκρατορία με στρατό υπό την ηγεσία δικού τους αρχηγού, περιβεβλημένου με πολλές ρωμαϊκές τιμές[68]. Χωρίς να τον κατονομάζει,

66. Burns, *ό.π.*, 176-180

67. Stein, *ό.π.*, I[1], 235-236. Ο Heather (*ό.π.*, 207) θεωρεί την εχθρότητα μεταξύ Αλάριχου και Αυρηλιανού αυτονόητη και πιστεύει ότι η οριστική διακοπή των σχέσεων Αλάριχου-Αυρηλιανού επήλθε μετά την υποτιθέμενη διακοπή της καταβολής των τακτικών αποδοχών προς τον γότθο ηγέτη και το λαό του.

68. Συνέσιος, *Περὶ Βασιλείας*, 15, στ. 1093-1099.

69. Στο ίδιο, στ. 1092. Στο σημείο αυτό ο Συνέσιος ταυτίζεται με τον ιδεολογικό του αντίπαλο

ο Συνέσιος ασφαλώς υπονοεί τον Αλάριχο με το λαό του. Κύριος, λοιπόν, στόχος της εξωτερικής πολιτικής του Αυρηλιανού, κατά τον νεοπλατωνικό φιλόσοφο και ρήτορα, πρέπει να γίνει ο Αλάριχος, για την αντιμετώπιση του οποίου ο ίδιος προτείνει επιστροφή σε παραδοσιακές πολιτικές που υπαγορεύουν είτε την απώθησή του πέραν των συνόρων είτε τον εξαναγκασμό του σε αφοπλισμό και καλλιέργεια της γης[69].

Ο Αυρηλιανός, ωστόσο, στο διάστημα της διακυβέρνησής του και κατά τις δύο φάσεις της εξουσίας του δεν φαίνεται να προέβη σε ενέργειες που στρέφονταν εναντίον του Αλάριχου[70]. Η απουσία από τις πηγές σχετικών αναφορών και η εξέλιξη των γεγονότων δεν επιτρέπουν υποθέσεις περί διακοπής των σχέσεων ανατολικής Αυτοκρατορίας και Αλάριχου.

Αντίθετα, στο εσωτερικό της Αυτοκρατορίας, κατά την ίδια χρονική περίοδο είχαν σοβαρά οξυνθεί οι σχέσεις της ανατολικής ρωμαϊκής εξουσίας και των γότθων αξιωματούχων, που είχαν επίσημα εισέλθει στην υπηρεσία της Αυτοκρατορίας. Οι τελευταίοι στήριζαν τις φιλοδοξίες τους για περαιτέρω ανέλιξη εντός ή εκτός της Αυτοκρατορίας στην εθνική τους ταυτότητα και στους ομοεθνείς τους, τους οποίους, φαίνεται, πως ήλεγχαν σε μεγάλο βαθμό. Έτσι λοιπόν το έντονο αντιγερμανικό πνεύμα που επικρατούσε σε όλα τα κοινωνικά στρώματα του ανατολικού τμήματος της Αυτοκρατορίας και η αντιγοτθική πολιτική του Αυρηλιανού, εκδηλώθηκαν σε όλο τους το εύρος εναντίον των εντεταγμένων στην Αυτοκρατορία Γότθων, των οποίων οι φιλόδοξοι ηγέτες Τριβίγιλδος και Γαϊνάς, έχοντας ως πρότυπο τον Αλάριχο, επαναστάτησαν κινούμενοι από καθαρά προσωπικά κίνητρα[71].

Την ίδια πάντως πολιτική, τόσο προς τους Γότθους του εσωτερικού όσο και έναντι του Αλάριχου, ακολούθησε και ο Καισάριος μολονότι υπήρξε ηγέτης του φιλογερμανικού κόμματος και ιδεολογικός αντίπαλος του αδελφού του. Ακόμη για την ερμηνεία του συγκεκριμένου πολύπλοκου ζητήματος πρέπει να λάβουμε υπόψη και μιαν άλλη σημαντική παράμετρο στην οποία αναφερθήκαμε και πιο πάνω. Αξίζει να θυμίσουμε πάλι την ουδέτερη στάση του Αλάριχου και τη μη ανάμειξή του στα προβλήματα των ομοεθνών του Γαϊνά και Τριβίγιλδου.

Θεμίστιο, ο οποίος υποστηρίζει θερμά την ιδέα της αξιοποίησης των εποίκων Γότθων για την καλλιέργεια τη γης με τα παρακάτω γνωστά ρητορικά ερωτήματα: *Πότερον οὖν βέλτιον νεκρῶν ἐμπλῆσαι τὴν Θράκην ἢ γεωργῶν; καὶ τάφων ἀποδεῖξαι μεστὴν ἢ ἀνθρώπων; καὶ βαδίζειν δι' ἀγρίας ἢ δι' εἰργασμένης* (Λόγος 16, 211 α-β, DOWNEY I, 301-302).

70. Βλ. STEIN, *ό.π.*, I[1], 236.

71. WOLFRAM, *ό.π.*, 148-150.

72. HEATHER, *ό.π.*, 198.

Εάν πράγματι, είχε επέλθει ρήξη στις σχέσεις Αυτοκρατορίας-Αλάριχου, όπως υποστηρίζουν ορισμένοι νεότεροι ιστορικοί, θα έπρεπε, λογικά, ο γότθος ηγέτης από τη θέση που κατείχε να επιδείξει τη δυναμή του προς κάθε κατεύθυνση, παρεμβαίνοντας δυναμικά υπέρ των επαναστατημένων ομοεθνών του. Ωστόσο, και αν ακόμη έτσι είχαν τα πράγματα, τον εξυπηρετούσε άραγε μια τέτοια ανάμειξη; Μήπως μια στρατιωτική του παρέμβαση υπέρ του ενός ή του άλλου ομοεθνούς του επαναστάτη ηγέτη εμπεριείχε κάποιους κινδύνους για τη δική του αυτόνομη ανοδική πορεία; Μήπως τυχόν εμπλοκή του αποδυνάμωνε τον ίδιο και ενίσχυε τη θέση του άλλου; Ας μην ξεχνούμε ότι η πρώτη δυναμική εμφάνιση του Αλάριχου στο προσκήνιο της ιστορίας των Γότθων έγινε μετά την εξαφάνιση απ' αυτό το 392/3 των δύο γότθων αξιωματούχων Φραβίττα και Εριούλφου, ηγετών των αντιπολιτευομένων γοτθικών κομμάτων, γεγονός που άνοιξε το δρόμο στη δική του λαμπρή σταδιοδρομία[72].

Ο Αλάριχος θα παρενέβαινε πράγματι στις βυζαντινο-γοτθικές εσωτερικές συγκρούσεις μόνο αν είχε απειληθεί σοβαρά από τις δυνάμεις της Ανατολής ή αν είχε έστω διαισθανθεί τον κίνδυνο εξώθησής του πέραν των συνόρων, όπως σαφέστατα το προτείνει ο Συνέσιος στο νεαρό Αρκάδιο[73], συμμετέχοντας έτσι ενεργά στον αγώνα της επιβίωσης και αυτονομίας των Γότθων μέσα στην Αυτοκρατορία.

Από την άλλη πλευρά, κάθε ενέργεια της ανατολικής Αυτοκρατορίας που θα μπορούσε να οδηγήσει σε ρήξη των σχέσεών της με τον Αλάριχο και σε σύμπραξη του τελευταίου με τους δυναμικούς ομοεθνείς του ηγέτες της Ανατολής θα ήταν νομίζω, άκρως παρακινδυνευμένη. Η συγκεκριμένη χρονική στιγμή ασφαλώς δεν το επέτρεπε. Ο Αλάριχος ως στρατηγός του Ιλλυρικού για τρία και πλέον χρόνια είχε εδραιώσει τη θέση του, ανασυντάσσοντας και οργανώνοντας τις δυνάμεις του, ενώ οι σχέσεις Ανατολής-Δύσης είχαν βρεθεί στο κρισιμότερό τους σημείο και ο Στιλίχων, βεβαίως, καιροφυλακτούσε.

Η σιωπή, επομένως, των πηγών γύρω από τη σχέση Ανατολής-Αλάριχου κατά τη διετία 399-401 και η ανεξήγητη απόφαση του τελευταίου να εγκαταλείψει το ανατολικό Ιλλυρικό και να κατευθυνθεί προς τη Δύση δεν μπορεί να ερμηνευθεί παρά ως μια σιωπηρή «συμφωνία» κυρίων, που προφανώς εξυπηρετούσε και τις δυο πλευρές. Οι ηγέτες της Ανατολής, που επεδίωκαν την υπονόμευση του Στιλίχωνα, έβλεπαν στο πρόσωπο του Αλάριχου και στην ελεύθερη δράση του την καλύτερη ευκαιρία για την προσέγγιση του στόχου τους. Από την άλλη, ο φιλόδοξος Γότθος,

73. Βλ. πιο πάνω, σημ. 66.

74. Βλ. WOLFRAM, *ό.π.*, 150 και HEATHER, *ό.π.*, 209.

εκμεταλλευόμενος τον οξύτατο ανταγωνισμό Ανατολής και Δύσης, δεν μπορούσε παρά να επιλέξει την πορεία προς την παραπαίουσα πολιτικά και στρατιωτικά Δύση.

Βέβαια, στην περίπτωση αυτή θα μπορούσε κανείς εύκολα να ενοχοποιήσει την ανατολική Αυτοκρατορία για πρόθεση θυσίας του δυτικού της τμήματος στους βαρβάρους αν μάλιστα λάβει υπόψη του το γεγονός ότι εκείνη τη χρονική περίοδο ο Στιλίχων ήταν απασχολημένος με την απόκρουση Βανδάλων και Αλανών που είχαν εισβάλει στη Ραιτία και το Νωρικό[74]. Είναι, ωστόσο, πιθανό οι αρχές της Κωνσταντινούπολης, χωρίς να προβλέψουν την εισβολή στην Ιταλία, να προεξοφλούσαν μόνο αιματηρές συγκρούσεις μεταξύ των Γότθων και των λεγεώνων του Στιλίχωνα και να ήλπιζαν σε μια σημαντική εξασθένηση των δύο πλευρών, που θα προσέδιδε στην Ανατολή διπλό όφελος, καθιστώντας την κυρίαρχο πλέον του παιγνιδιού.

Εξάλλου, η για οποιοδήποτε λόγο απομάκρυνση του Αλάριχου από το ανατολικό Ιλλυρικό θα κατεύναζε ακόμη περισσότερο τα αντιγοτθικά - αντιβαρβαρικά αισθήματα όλων εκείνων που τα είχαν έντονα εκδηλώσει στην Κωνσταντινούπολη ένα χρόνο πριν.

Η άποψη κατά συνέπεια, του Heather[75] ότι η απόφαση του Αλάριχου να εγκαταλείψει τη Μακεδονία και ν' αναζητήσει νέα περιοχή για εγκατάσταση ήταν προσωπική του υπόθεση και πάρθηκε εν αγνοία των αρχών της Ανατολής είναι, νομίζω, εσφαλμένη, αν μάλιστα ληφθεί σοβαρά υπόψη ο πρότερος βίος και η πολιτεία του. Είναι αλήθεια, ότι ο Αλάριχος, στη διάρκεια των έξι ετών που προηγήθηκαν (395-401), όχι μόνο επικράτησε ως ηγέτης των αυτόνομων Γότθων της Αυτοκρατορίας, αλλά κυρίως πρωταγωνίστησε στα γεγονότα του ανατολικού Ιλλυρικού. Είναι εξίσου αλήθεια όμως ότι το ρόλο του πρωταγωνιστή στο θέατρο των επιχειρήσεων της Βαλκανικής δεν τον διεκδίκησε μόνος του αλλά του τον ανέθεσαν άλλοι και συγκεκριμένα, για την περίοδο που εξετάζουμε, οι ηγεσίες κυρίως του ανατολικού τμήματος της Αυτοκρατορίας. Ο ίδιος βέβαια κινούμενος τυχοδιωκτικά και εκμεταλλευόμενος τις συγκυρίες, τον αποδέχθηκε με προθυμία, όπως θα πράξει και αργότερα, όταν ανάλογους ρόλους θα του εμπιστευθούν και οι ηγεσίες της Δύσης, ιδιαίτερα δε ο Στιλίχων[76].

75. HEATHER, *ό.π.*, 208.

76. *Στελίχων δὲ ὁ Ὀνωρίου στρατηγός, ἀνὴρ εἴπερ τις πώποτε ἐν πολλῇ δυνάμει γεγενημένος, Ῥωμαίων τε καὶ βαρβάρων τοὺς νέους πειθομένους ἔχων, εἰς ἔχθραν καταστὰς τοῖς Ἀρκαδίου ἄρχουσιν ἐβεβούλευτο πρὸς ἑαυτὰ συγκροῦσαι τὰ βασίλεια καὶ στρατηγοῦ Ῥωμαίων ἀξίωμα παρὰ Ὀνωρίου προξενήσας Ἀλαρίχῳ τῷ ἡγουμένῳ τῶν Γότθων Ἰλλυριοῖς ἐπανέστησεν... παραλαβὼν δὲ Ἀλάριχος τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἐκ τῆς πρὸς τῇ Δαλματίᾳ καί Παννονίᾳ βαρβάρου γῆς, οὗ διῆγεν, ἥκεν εἰς τὰς Ἠπείρους*

Οι συνεχείς περιπλανήσεις του στο ανατολικό Ιλλυρικό και ο τρόπος της δράσης του δείχνουν καθαρά ότι ο γότθος ηγεμόνας δεν ακολούθησε συγκεκριμένο πολιτικό πρόγραμμα με προκαθορισμένους στόχους. Αντίθετα, την πολιτική του και τη στρατιωτική του δράση κατεύθυναν άλλοι παράγοντες της εποχής ενώ τα πολιτικά και στρατιωτικά του «επιτεύγματα», τα οποία μνημονεύονται από τις πηγές και ερμηνεύονται από τους νεότερους ιστορικούς ως προδιαγεγραμμένοι στόχοι, δεν είναι τίποτα περισσότερο από το αποτέλεσμα των περιστασιακών τυχοδιωκτικών του κινήσεων. Η ανακήρυξή του σε αρχηγό του βησιγοτθικού λαού το 395 δεν συνοδεύτηκε και από μια ξεκάθαρη απόφασή του να κινηθεί προς τη μια ή την άλλη πολιτική κατεύθυνση που του διανοίγονταν· ή δηλαδή, να συγκρουστεί κατά μέτωπο με την Αυτοκρατορία ή να ενσωματωθεί σ' αυτή. Η πολιτική που ακολούθησε δεν ήταν παρά ένας διστακτικός συνδυασμός στοιχείων και των δύο ανταγωνιστικών τάσεων της κοινωνίας στην οποία είχε μεγαλώσει[77]. Κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας του στην ηγεσία των Βησιγότθων, φαίνεται ότι είχε δημιουργήσει συγκρατημένες σχέσεις με μέλη της επίσημης αριστοκρατίας της Αυτοκρατορίας, τα οποία ήταν σε θέση ν' ασκήσουν πάνω του σημαντική επιρροή[78]. Η επιρροή αυτή θ' ασκηθεί πιο έντονα κατά τη δεύτερη περίοδο της ιστορίας του και μάλιστα σε σημαντικές χρονικές στιγμές, όπως για παράδειγμα, κατά την εγκατάλειψη της πολιορκίας της Ραβέννας όταν ο Αλάριχος θα καθαιρέσει τον Άτταλο, τον οποίο ο ίδιος είχε λίγο πριν ανακηρύξει αυτοκράτορα[79].

(ΣΩΖΟΜΕΝΟΣ, *Ἐκκλ. Ἱστορία* 8, 25, 2-4 έκδ. J. BIDEZ, 383-384. Πρβλ. στο ίδιο 9, 4, 2-4, BIDEZ, 395).

77. Ας σημειωθεί ότι ο Αλάριχος γεννήθηκε μεν στη βόρεια του Δούναβη περιοχή (ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ, *Pan. de sexto Cons. Hon. Aug.*, στ. 105-106, *Alaricum barbara Peuce nutrierat* και ο ΙΔΙΟΣ, *De bello Poll. sive Goth.*, στ. 81 MGH Aa 10, 239 και 263, αντίστοιχα), μπήκε όμως στην Αυτοκρατορία από παιδί το 376, κατά τη μαζική είσοδο των Βησιγότθων στη Θράκη, επί αυτοκράτορος Βάλη (ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ, *De bello Poll. sive Goth.*, στ. 498, MGH Aa 10, 277). Κατά συνέπεια μεγάλωσε και ανδρώθηκε εν μέσω δύο αντίρροπων δυνάμεων, του γοτθικού εθνικιστικού στοιχείου και του κοινωνικοπολιτικού ρωμαϊκού συστήματος.

78. Χαρακτηριστικές είναι οι περιπτώσεις δύο αξιωματούχων στις οποίες αναφέρεται ο Ζώσιμος *συνεξῄει τούτῳ καὶ Ἰωάννης τῶν βασιλικῶν ὑπογραφέων, οὓς τριβούνους καλοῦσιν, ἄρχων γεγενημένος, οἷα γνώριμος Ἀλλαρίχῳ καὶ πρόξενος* (E 40, 2, *ό.π.*, III[1], 59)· και λίγο πιο κάτω: *Ἰόβιος δὲ ὁ τῆς αὐλῆς ὕπαρχος, πᾶσαν εἰς αὐτὸν τὴν παρὰ βασιλεῖ δύναμιν περιστήσας, ἔγνω πρέσβεις ἐκπέμψαι πρὸς Ἀλλάριχον, ἄχρι τῆς Ῥαβέννης αὐτὸν παραγενέσθαι σὺν Ἀταούλφῳ παρακαλοῦντας ὡς δὴ τῆς εἰρήνης αὐτόθι γενησομένης. Πεισθέντος δὲ τοῖς τοῦ βασιλέως καὶ τοῖς Ἰοβίου γράμμασιν Ἀλλαρίχου, παραγενομένου τε εἰς τὴν Ἀρίμινον Ῥαβέννης ἀφεστῶσαν μιλίοις τριάκοντα, συνδραμὼν κατὰ ταύτην Ἰόβιος, ἅτε ἐν ταῖς Ἠπείροις πρόξενος καὶ φίλος Ἀλλαρίχῳ γεγενημένος, τοὺς περὶ τῶν συνθηκῶν ἐποιήσατο λόγους* (E, 48, 1-2 *ό.π.*, III[1], 70).

79. Βλ. ΖΩΣΙΜΟΣ ΣΤ, 9, 3 και 12, 2, *ό.π.*, III[2], (1989), 13 και 14. Πρβλ. ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ, απ. 10 (BLOCKLEY, *ό.π.*, 164-166) και ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΟΣ, 12, 3 (BIDEZ, 141-142).

80. *Verum enim vero cum in eius vicinitate Vesegotharum applicuisset exercitus et ad Honorium*

Η συμπεριφορά του Αλάριχου προς την Αυτοκρατορία από την αρχή της επικράτησής του ως αρχηγού των Βησιγότθων και οι περίεργοι ελιγμοί του, στη συνέχεια, δείχνουν ότι τα ενδιαφέροντά του δεν ήταν αμιγώς βησιγοτθικά. Συνδέονταν μάλλον με την προσωπική του φιλοδοξία ν' αναδειχθεί σε κάποια μόνιμη υψηλή θέση της αυτοκρατορικής στρατιωτικής διοίκησης, ενώ εκείνα που αφορούσαν το λαό του περιορίζονταν, όπως φαίνεται, στην εξασφάλιση οικονομικών πόρων και γης για προσωρινή έστω εγκατάσταση. Την άποψη αυτή ενισχύει και ο ιστορικός των Γότθων Ιορδάνης, ο οποίος ισχυρίζεται πως η πολιτική του Αλάριχου θα μπορούσε να οδηγήσει τους Ρωμαίους και τους Γότθους σε μια κοινή ζωή με τόσο φιλικές συνθήκες ώστε να θεωρούνται ένας λαός[80].

Από την άλλη πλευρά, μολονότι ο δυναμικός ηγέτης των Βησιγότθων είχε με κάθε τρόπο και μέσο εκδηλώσει την επιθυμία του να ενταχθεί στο ρωμαϊκό σύστημα και συνειδητά τηρούσε τους όρους των υποχρεώσεών του προς την Αυτοκρατορία[81], κατάφερε εν τούτοις σταθερά και επίμονα να διατηρήσει τη συνοχή του λαού του, ν' αποφύγει λιποταξίες αξιωματούχων του και απλών στρατιωτών (αναφέρονται μεμονωμένες μόνο περιπτώσεις)[82], ν' ασκήσει έντονη επιρροή στο λαό του και να καταστήσει την αρχηγία του αδιαμφισβήτητη[83].

imperatorem qui intus residebat, legationem misisset, quatenus si permitteret, ut Gothi pacati in Italia residerent, sic eos cum Romanorum populo vivere, ut una gens utraque credere possit (ΙΟΡΔΆΝΗς, *Getica* XXX 152, MGH Aa V, 1, 97). Η υπόθεση που διατυπώνει ο Ιορδάνης ότι η πολιτική του Αλάριχου θα μπορούσε να οδηγήσει σε πλήρη ταύτιση τους Γότθους και τους Ρωμαίους μας θυμίζει τις προσδοκίες που, δύο αιώνες πριν, είχε εκφράσει ο Θεμίστιος στον 16ο χαριστήριο προς τον αυτοκράτορα Θεοδόσιο Λόγο του: *οὕτω καὶ Σκύθας ὀψόμεθα ὀλίγου χρόνου· νῦν μὲν γὰρ ἔτι τὰ προσκρούσματα αὐτῶν νέα, ληψόμεθα δ' οὖν οὐκ εἰς μακρὰν ὁμοσπόνδους, ὁμοτραπέζους, ὁμοῦ στρατευμένους, ὁμοῦ λειτουργοῦντας* (ΘΕΜΊΣΤΙΟς, Λόγος 16, §211 d, DOWNEY, 302).

81. Την έντονη επιθυμία του να ενταχθεί στην στρατιωτική ιεραρχία της Αυτοκρατορίας απηχεί η γνωστή φράση του Ζώσιμου, *ἠγανάκτει γὰρ ὅτι μὴ στρατιωτικῶν ἡγεῖτο δυνάμεων ἀλλὰ μόνους εἶχε τοὺς βαρβάρους, οὓς Θεοδόσιος ἔτυχεν αὐτῷ παραδοὺς ὅτε σὺν αὐτῷ τὴν Εὐγενίου τυραννίδα καθεῖλεν* (Ε, 5/4, *ό.π.*, III[1], 11). Πρβλ. στο ίδιο Ε, 48, 3 και Ε, 50, 3, *ό.π.*, III[1], 70-71 και 73, ΣΩΖΟΜΕΝΌς IX 7, 2-6, BIDEZ, 398 *(... ἐλθὼν ὁ Ἰόβιος τῆς Ἰταλίας ὕπαρχος ὢν δηλοῖ τῷ βασιλεῖ τὴν Ἀλαρίχου αἴτησιν καὶ ὡς δέοι δέλτοις αὐτὸν τιμῆσαι στρατηγοῦ δυνάμεως ἑκατέρας).*

82. Δύο χαρακτηριστικές περιπτώσεις γότθων αξιωματούχων που εγκατέλειψαν τον Αλάριχο είναι ο Ουλφίλας (βλ. ΟΛΥΜΠΙΌΔΩΡΟς, απ. 17, BLOCKLEY, *ό.π.*, 176) και ο Σάρος ιον οιιοίο, όμως, φαίνεται, πως ο ίδιος ο Αλάριχος εξώθησε να εγκαταλείψει το γοτθικό φυλετικό σύστημα, όπως είχε συμβεί νωρίτερα και με τον Φραβίττα (βλ. ΖΩΣΙΜΟς Ε, 30, 3, 36, 2, ΣΤ, 13, 2, *ό.π.*, III[1], 44-45 και III[2], 15· ΟΛΥΜΠΙΌΔΩΡΟς, απ. 6 και 11, BLOCKLEY, *ό.π.* 158, 168). Πρβλ. DEMANDT, Magister militum, *RE*, 637-639 και 643· *PLRE* II, 978.

83. Σχετικά με την άνοδο του Αλάριχου στη "βασιλεία" των Γότθων, τη διαδικασία της σταδιακής εξαφάνισης των φύλαρχων και την επικράτηση ενός μοναδικού ηγέτη, επικεφαλής μιας μοναδικής φυλής βλ. WOLFRAM, *ό.π.*, 143-146.

84. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του Βάλη, ο οποίος βιάστηκε να ξεκινήσει τη μάχη της

Ωστόσο, το φαινόμενο «Αλάριχος», του οποίου τ' όνομα θα συνδεθεί αργότερα με το κορυφαίο γεγονός της εποχής, την άλωση της Ρώμης, και θ' αποτελέσει σημείο αναφοράς μιας από τις μεγαλύτερες διεργασίες της ιστορίας, την πτώση της δυτικής Αυτοκρατορίας, δεν είναι μονοσήμαντο. Συνδέεται στενά με τις γενικότερες διεργασίες εκείνης της ιστορικής περιόδου, κατά την οποία η φθίνουσα πορεία της Δύσης από τη μια και η ορμή της ανερχόμενης Ανατολής από την άλλη, είχαν δημιουργήσει οξύτατους ανταγωνισμούς, οι οποίοι οδήγησαν τις δύο πλευρές αρχικά σε ιδεολογικο-πολιτική απόκλιση και σταδιακά σε κοινωνική και στρατιωτική ρήξη. Η πραγματική διάσταση των δύο μερών —ως τότε είχαν εκδηλωθεί μόνο λανθάνουσες ανταγωνιστικές κινήσεις[84]— επήλθε ως γνωστόν, μετά το θάνατο του Θεοδόσιου, την εποχή δηλαδή της διακυβέρνησης της Αυτοκρατορίας από τους ανήλικους και ανίσχυρους διαδόχους του. Είναι η ίδια ακριβώς εποχή κατά την οποία ο Αλάριχος επικράτησε, όπως είδαμε, των φοιδεράτων ομοεθνών του και αναδείχθηκε ως ο αδιαμφισβήτητος ηγέτης τους.

Αντίθετα, κατά την αμέσως προηγούμενη χρονική περίοδο, όταν μάλιστα η μαζική είσοδος και εγκατάσταση των Γότθων στην Αυτοκρατορία είχε προσλάβει επίσημο θεσμικό χαρακτήρα, η πολιτική των αυτοκρατόρων Βάλη και Θεοδόσιου όχι μόνο δεν διευκόλυνε αλλά σταθερά και επίμονα απέτρεπε την ανάδειξη ενός μοναδικού ηγέτη στις τάξεις των φοιδεράτων της Θράκης[85]. Η περίπτωση του Φρι-

Αδριανούπολης το 378 μόνος του, χωρίς να περιμένει τον αυτοκράτορα της Δύσης Γρατιανό, ο οποίος βρισκόταν καθ' οδόν, για να μη μοιραστεί μαζί του τη δόξα και το γόητρο της νίκης (*Vicit tamen funesta principis destinatio, et adulabilis quorundam sententia regiorum, qui ne paene iam partae victoriae [ut opinabantur] consors fieret Gratianus, properari cursu celeri suadebant.* ΑΜΜ. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟς, III, 31, 12, 7 έκδ. Loeb Classical Library (LCL) αρ. 331, 464). Σε θεωρητικό επίσης επίπεδο μια υποβόσκουσα ανταγωνιστικότητα μεταξύ των δύο μερών εμφαίνεται και στους *Λόγους* του Θεμίστιου. Στους *Λόγους* 15 και 16 μέχρι το 381 (DOWNEY, 268-295) οι δύο αυτοκράτορες Θεοδόσιος και Γρατιανός αναφέρονται και εμφανίζονται ως ίσοι, ενώ δύο χρόνια αργότερα ο δεύτερος αγνοείται παντελώς (Λόγος 16, 208 β, βλ. έκδ. DOWNEY).

85. Η πολιτική του Θεοδόσιου τόσο προς τους φοιδεράτους γότθους όσο και προς άλλες αυτόνομες ομάδες είναι γνωστή. Δεν ενθάρρυνε καθόλου την ανάδειξη "ενός μόνο ανδρός" ως ηγέτη τους, ενώ αντίθετα διευκόλυνε την είσοδο στο στρατιωτικό και πολιτικό σύστημα διαφόρων "βαρβάρων" ηγετών, στους οποίους μάλιστα πολλές φορές χάριζε τη ρωμαϊκή πολιτεία ή πρόσφερε ρωμαία γυναίκα ως σύζυγο. Αυτή βέβαια η πολιτική, της οποίας υπεραμύνθηκε ο ΘΕΜΙΣΤΙΟς (*Λόγος* 16, 211 c-d DOWNEY, 302) είχε και τους επικριτές της (βλ. ΕΥΝΑΠΙΟς, απ. 48. 2 καί 59· BLOCKLEY, *ό.π.*, 74 και 86· ΖΩΣΙΜΟς Δ, 40, 6 και Δ, 50, *ό.π.*, II[2], 307 και III[1], 320). Πρβλ. R. C. BLOCKLEY, *East Roman Foreign Policy, Formation and Conduct from Diocletian to Anastasius*, Wiltshire 1992, 41. Επίσης, την αντίθεσή του στην αναγνώριση ενός ανδρός ως ηγέτη των φοιδεράτων γότθων είχε εκδηλώσει σαφέστατα και ο προκάτοχος του Θεοδόσιου, ο αυτοκράτορας Βάλης. Θυμίζουμε την άρνησή του να δεχθεί τις συμβιβαστικές προ-

τιγέρνη αλλά και περιπτώσεις άλλων επίδοξων γότθων αξιωματούχων, εν δυνάμει ηγετών, το επιβεβαιώνουν. Οι αρχές της Αυτοκρατορίας αρνήθηκαν προφανώς ν' αναγνωρίσουν τον Φριτιγέρνη ως τον ένα και μοναδικό ηγέτη των φοιδεράτων, μολονότι υπήρξε ο κορυφαίος του συμβουλίου αρχηγών των Γότθων πριν και κατά τη μάχη της Αδριανούπολης. Η απουσία από τις πηγές σχετικών αναφορών στο όνομά του, ιδιαίτερα μετά τη μεγάλη του νίκη στην Αδριανούπολη, ενισχύουν την παραπάνω υπόθεση[86].

Ακόμη η λαμπρή υποδοχή στην Κωνσταντινούπολη του ορκισμένου άλλοτε εχθρού της Αυτοκρατορίας Αθανάριχου[87] δείχνει όχι μόνο τη διάθεση του Θεοδόσιου γι' άμβλυνση των αντιθέσεων των δύο πλευρών αλλά κυρίως την ισχυρή του θέληση για ένταξη των υψηλών αξιωματούχων Γότθων στο πολιτικό και στρατιωτικό σύστημα της Αυτοκρατορίας[88].

Ενδεικτική επίσης της πολιτικής του Θεοδόσιου προς τους Γότθους είναι και η στάση του κατά τη διένεξη και αλληλοεξόντωση των αξιωματούχων γότθων Ερι-

τάσεις που του έκανε μέσω αλλεπάλληλων πρεσβειών και μυστικών μηνυμάτων ο Φριτιγέρνης τις παραμονές της μάχης της Αδριανούπολης. Κυρίαρχο αίτημα του Γότθου ήταν η αναγνώρισή του από τον ίδιο τον αυτοκράτορα ως φίλου και συμμάχου των Ρωμαίων, μια αναγνώριση που θα τον διευκόλυνε προφανώς ν' αναδειχθεί ως ο μόνος επικεφαλής του λαού του. Χαρακτηριστική των συμβιβαστικών διαθέσεων του Φριτιγέρνη αλλά και της αγωνίας του να ξεχωρίσει ως ηγέτης είναι η πρόταση που φέρεται να έκανε προς τον αυτοκράτορα *ad condiciones rei Romanae profuturas allicere* (ΑΜΜ. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟς XXXI 12, 8-9, LCL 31, 464 και 466).

86. Οι πηγές παραδόξως δεν αναφέρουν τίποτα σχετικό με το ρόλο ή τη θέση του Φριτιγέρνη μετά τη μάχη της Αδριανούπολης. Η τελευταία σαφής αναφορά στο όνομα του Φριτιγέρνη τοποθετείται χρονικά στο έτος 380. Ο επικρατέστερος των φοιδεράτων και αρχιτέκτονας της νίκης τους επί των Ρωμαίων στην Αδριανούπολη μνημονεύεται περιστασιακά μόνο και για τελευταία φορά, μαζί με τους Αλάθεο και Σάφρακα κατά την περιγραφή των επιδρομών του 380 από τους ιστορικούς του 6ου αιώνα Ζώσιμο και Ιορδάνη (ΖΩΣΙΜΟς Δ΄ 34, 2 *ό.π.*, II², 297 και ΙΟΡΔΑΝΗς, *Getica* 27, 140, MGH Aa V, 1, σελ. 95).

87. *Et quoniam asserebat Athanaricus, sub timenda excecratione iuris iurandi se esse obstrictum, mandatisque prohibitum patris, ne solum calcaret aliquando Romanum* (ΑΜΜ. ΜΑΡΚ. III, LCL, 331, 34). Πρβλ. K. K. KLEIN Der Friedensschluss von Noviodunum, *Anz. für Altertumswissenschaft* 5, 1952, 189-192.

88. Ενδεικτικά θ' αναφέρουμε τις περιπτώσεις τριών Γότθων αξιωματούχων που εγκατέλειψαν το λαό τους και με την ενθάρρυνση των ρωμαϊκών αρχών εντάχθηκαν στην Αυτοκρατορία, στην υπηρεσία της οποίας διακρίθηκαν ιδιαίτερα. Πρόκειται για τον Μοδάρη (*Μοδάρης ὢν μὲν ἐκ τοῦ βασιλείου τῶν Σκυθῶν γένους, οὐ πρὸ πολλοῦ δὲ πρὸς 'Ρωμαίους, αὐτομολήσας καὶ δι' ἣν ἐπιδείξατο πίστιν στρατιωτικῆς περιβεβλημένος ἀρχῆς*: ΖΩΣΙΜΟς Δ 25, 2, *ό.π.*, II², 287· Πρβλ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΣ, *Επιστολές* 136 και 137, PG 37, στ. 232), για τον Μουνδέριχο (βλ. ΑΜΜ. ΜΑΡΚ. XXXI 3, 5, III, LCL 331, 396 και 398) και για τον γνωστό μας Γαϊνά (βλ. ΖΩΣΙΜΟς Δ, 57, 2 και Ε 7, 4-6, *ό.π.*, II², 326 και III¹, 14).

89. Βλ. ΖΩΣΙΜΟς Δ, 56, 3 και 57, 1, *ό.π.*, II², 325-326 και 460-462· DEMANDT "Magister militum",

ούλφου και Φραβίττα, ηγετών των δύο αντίπαλων ιδεολογικά γοτθικών κομμάτων. Την αδιαφορία του για το φόνο του Εριούλφου συμπλήρωσε με την άμεση ένταξη του επιζήσαντος Φραβίττα στην υπηρεσία της Αυτοκρατορίας, προλαμβάνοντας έτσι ενδεχόμενη ανακήρυξή του σε αρχηγό των αυτόνομων φοιδεράτων[89]. Αξιοσημείωτη είναι και η αντιμετώπιση του ίδιου του Αλάριχου κατά τον εμφύλιο πόλεμο με τον σφετεριστή του θρόνου Ευγένιο. Ο Θεοδόσιος τον όρισε αρχηγό μιας μόνο από τις συμμαχικές μονάδες και όχι ηγέτη «στρατιωτικών δυνάμεων», όπως αναφέρει ο Ζώσιμος[90], προκειμένου να του στερήσει τη δυνατότητα μιας πιθανής επικράτησης επί του συνόλου των συμμαχικών δυνάμεων.

Η πολιτική του Θεοδόσιου, αναφορικά με τους Γότθους, αποσκοπούσε, όπως με έμφαση το διακηρύσσει ο πανηγυριστής του Θεμίστιος, στη σταδιακή αφομοίωσή τους από την Αυτοκρατορία και στην ένταξη των επίδοξων ηγετών τους στις δικές της υπηρεσίες. Ας θυμίσουμε και πάλι στο σημείο αυτό, την αντίδραση που προκάλεσε η πολιτική αυτή στους κόλπους της πρώιμης βυζαντινής κοινωνίας, ιδιαίτερα στους πνευματικούς της κύκλους και στις τάξεις του στρατού[91].

Και ενώ ο Θεοδόσιος είχε την ικανότητα κατά την περίοδο της βασιλείας του να ελέγχει την κατάσταση στην απέραντη Αυτοκρατορία και να κρατά τις λεπτές ισορροπίες μεταξύ Ανατολής και Δύσης, ο ίδιος δεν μπόρεσε ωστόσο, κατά τη διανομή της εξουσίας στους δύο ανήλικους γιους του να διαβλέψει τον οξύ ανταγωνισμό που αυτή θα προκαλούσε ανάμεσα στους φιλόδοξους κηδεμόνες τους. Εκείνοι ασκώντας την εξουσία με βασικό κριτήριο το προσωπικό τους πολιτικό συμφέρον, όχι μόνο παρεξέκλιναν της δικής του πορείας, αλλά στο γοτθικό ζήτημα, που ως τότε πολιτικά απασχολούσε κυρίως το ανατολικό τμήμα της Αυτοκρατορίας, προσέδωσαν νέο περιεχόμενο. Στη νέα πολιτική πραγματικότητα οι εκπρόσωποι του σκληρού ανταγωνισμού Ανατολής και Δύσης μετέτρεψαν τους φοιδεράτους Γότθους και τον φιλόδοξο αρχηγό τους σε ρυθμιστές της μεταξύ τους σχέσης.

Κατά συνέπεια, εάν οι διάδοχοι του Θεοδόσιου ακολουθούσαν τη δική του πολιτική γραμμή στην αντιμετώπιση του γοτθικού ζητήματος, είναι περίπου βέβαιο ότι ο Αλάριχος, από πολύ νωρίς, θα είχε πλήρως ενταχθεί στο σύστημα της Αυτοκρατορίας και δεν θα περνούσε στην ιστορία παρά ως ένας από τους πολλούς αλλοεθνείς αξιωματούχους της εποχής που σταδιοδρόμησαν στις τάξεις της.

στ. 728 και 736.

90. Βλέπε πιο πάνω, σημ. 6.

91. Βλ. ΠΑΤΟΥΡΑ, *ό.π.*

Sophie PATOURA, Les pérégrinations d'Alaric dans la Peninsule Balkanique (395-401) et le début de la rivalité entre l'Orient et l'Occident

L'opposition idéologico-politique manifestée largement au sein du seul et unique Empire pendant le règne de Théodose I, relativement aux Goths, prit à l'époque des ses successeurs la forme d'un conflit ouvert entre les deux parties de l'Empire romain.

Dans la présente étude sont examinés la rivalité entre l'Orient et l'Occident après la mort de Théodose, ainsi que le rôle qu'Alaric, chef des Visigoths fédérés, a joué quant à l'évolution et l'intensification de cette rivalité, particulièrement pendant la première phase de sa pérégrination dans la peninsule Balkanique (395-401).

Pendant son règne, Théodose avait eu l'habileté de contrôler la situation dans son immense Empire et tenir le subtil équilibre entre l'Orient et l'Occident. Cependant, lors du partage du pouvoir à ses deux fils, il n'a pas pu prévoir l'antagonisme violent qui allait se déclancher entre leurs deux tuteurs. Ceux-ci, à cause de leurs intérêts politiques personnels, ils n' ont pas seulement devié de son chemin, concernant le problème gothique, mais ils ont transformé les Goths fédérés et leur chef ambitieux en regulateurs de leur relation.

Si les successeurs de Théodose avaient suivi sa ligne politique face au problème goth, il est presque sûr qu'Alaric serait incorporé, dès le début, au système de l'Empire et passerait à l'histoire comme un de plusieurs dignitaires étrangers, qui y ont fait carrière.